

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalak

— Plâjlar açıldı ! —

18

HAZİRAN

Akşamına kadar hesap açtırarak

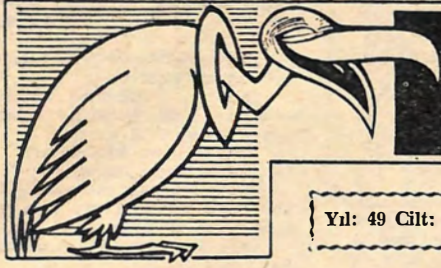
HARBIYE ve FENERBAHÇE' de
LÜKS APARTMAN DAİRELERİ' yle
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİNİ ihtiva eden

HUZUR

çekilişine katılınız !...

GARANTİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 25 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 9 Haziran 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

Çağdaş uygarlık hedefine..

O SMANLI tarihinde sokaktan gelen ayaklanmalar, hiçbir zaman tabandan yükselen reformlar isteğine dayanmamıştır. 'Kabakçı ayaklanması, Patrona Halil ve hattâ sürüp giden Celâli isyanları hep serkeşlikten ve kana susamışlıktan öteye geçememişlerdir. Batıdaki tersine Osmanlı tarihinde ıslahat hamleleri daima yukarıdan aşağı olmuştur.

Üçüncü Selim istese rahat rahat tahtında oturur, gününü gün eder, ıslahat pahasına canından olmazdı. Amma Üçüncü Selim rahatı değil, ıslahatı seçmiştir. Gene Batı'dakinin tersine, padişahı gelen ıslahat arzusuna sokaktaki ayaklanmalar ve eşkıyalar hep karşı çıkmışlardır.

Üçüncü Selim'in başlatıp fakat ayaklanmalar nedeniyle başaramadığı ıslahat hareketini İkinci Mahmut inatla yürütmüştür. Onları birinci Anayasa ile ikinci Anayasa hamleleri takip etmiştir.

Bu açıdan bakılırsa, Türkiye Cumhuriyetinin ilk Anayasası kökleri derinde olan bir oluşumun Anayasasıdır. Oluşum devam etmiş ve 27 Mayıs'ta beraber 1961 Anayasasına nihayet ulaşılmıştır. Sayın Başbakan Nihat Erim'in de ifade ettiği gibi Batı'daki örneklerinden daha ileri ve daha modern bir Anayasa olduğuna biç kuşku bulunmayan 1961 Anayasası, insan haklarını teminat altına alırken, icraya ve parlâmentoya karşı çok titiz davranmıştır amma ne çare ki hürriyetlerin suiistimaline karşı yeteri kadar titizliği öngörmemiştir.

Türkiye'nin son günlerde içine girdiği kargaşa ortamında şehir eşkıyalarının işte bu boşluklardan yararlandıkları maalesef bir gerçektir.

1961 Anayasasının bu boşlukları da doldurulduğu ve fırsatçılara kapılar kapanabildiği oranda daha çok modernleşecek ve Türk

Devletinin bekası da hiç kuşku yok ki, daha çok teminat altına alınmış olacaktır.

Ancak burada bir nokta koyup durmamız gerekir. Batı'daki örneklerin aksine Türkiye'de ıslahat arzusunun tabandan tavan yönünde oluşumu kaidesini de unutmamamız lazımdır. Atatürk'ün deyişiyle Türkiye, Batılaşabildiği oranda çağdaş uygarlık düzeyine erişebilir. O halde 1961 Anayasasında öngörülmesi fakat bugüne dek bir türlü gerçekleştirilememiş olan birçok reformların da bu defa öncelik kazanacakları bir gerçektir. Aslında reformlar Anayasa tādiliyle ilgili değildirler. Zira onlar, esasen Anayasada öngörülmüşlerdir. Amma başırlamamış olmaları da o Anayasayı bir «bütün» olmak niteliğinden uzaklaştırmaktadır. Bu açıdan bakılırsa 1961 Anayasamızın daha uzun yıllar Türk toplumunun isteklerine cevap verebilmesi için, devrimci ve

reformist niteliğinin uygulanması da ille gereklidir.

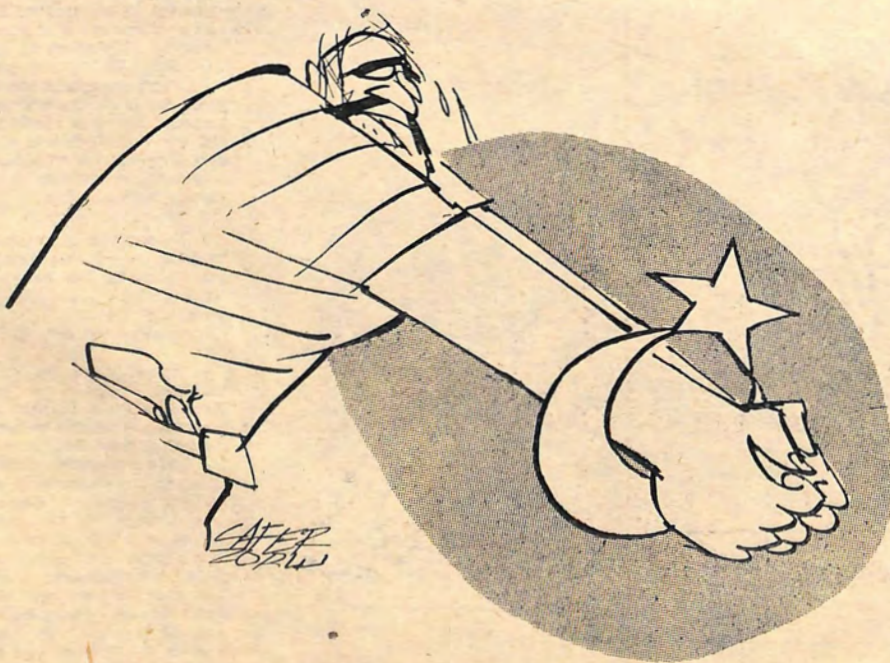
Türkiye kalkınmaya mecburdur.

Amma kalkınmanın şartı da huzur ortamına sıkı sıkıya bağlıdır. Şimdi şehir ve kır eşkıyaları Sıkı Yönetim'in ve Ordunun gayretleriyle üçer, beşer toplanmaktadır. Artık anarşistler Türkiye'de banka soyamıyacaklar, adam kaçıramıyacaklar, yabancı diplomat öldüremeyeceklerdir. Tâdil edilmiş Anayasa; vatanı kargaşaya iten, onu bölüp parçalamak için yabancıların çıkarlarına âlet olanlara artık hiç insaf tanımayacaktır.

İşte bu huzur ortamında da Türkiye kayıplarını telâfi edecek, lâyük, sosyal ve devrimci bir ülke olarak kalkınmasını hızlandıracak, artık büyük Atatürk'ün işaret ettiği çağdaş uygarlık hedefine bu sefer ille de ulaşabilmenin çarelerini arayacaktır.

AKBABA

Şakiler teker teker yakalanıyor. — Gazeteler —

KELEPÇE!

ÇİFTE ŞANS

Okurlarımızın büyük ilgi gösterdikleri AKBABA — TOTO yarışması gelecek sayımızda sona eriyor.

Gelecek hafta 2 AKBABA — TOTO kuponu birden yayımlayacağız. Böylece okurlarımız her iki AKBABA — TOTO kuponunu doldurup iki kur'a hakkı elde edecekler, AKBABA — TOTO yarışmasına

ÇİFTE ŞANS

ile katılacaklardır.

Gelecek hafta

ÇİFTE ŞANS İLE

AKBABA — TOTO oynayın ve kazanın.

KULÜP

Burhan
ESEN

TASRADA en küçük ilçede, hattâ büyük bucaklarda bile elektrik yoktur, yollar yamru yumrudur, suları toprakla karışmıştır. Oradaki aydınların, ya da kendini aydın sananların sığınabilecekleri bir «Şehir kulübü» varsa mutludur...

Okulu asan öğrenciler, mahalle a. ralarındaik oyun salonlarına, kahvelere sığınır. Daire kaçınıcı müdür, şef ve memurlar soluğu kulüpte alırlar.

Kasabanın yüksek memurları bütün ilgilerini poker, bric, satranç masasında harcarlar. İyi oyun bilmek, önemli kişiliğin ilanı demektir buralarda...

Dairelerin odacıları sık sık perdesi inik, kapısında:

«Üye olmayan giremez!» tabelesi asılı yere girer, çıkarlar ta-lâşa:

— Hökûmat tohturu nirden ki?
— Oyun bölmesinde, papaz kaçtı oynuyor!

— Tohtur beğ, biyaralı geldi, nî-sek?

— Yaraya tentürdiyot basın be...
— Gocaman hemşire tendüryoğurt kalmadı diiy...

— Tütün bassın öyleyse... Ben şu müfettişi yere vurayım, gelirim. Ne atıydın az önce müfettiş bey? Dü-şüş miydi? Daha ne dikiliyorsun kar-şında, Recep ağa? Dediklerimi duy-madın mı? Ne biçim yerde yaşıyo-ruz birader... Şeytan diyor daya is-tifa dilekçesini git Almanya'ya... Te-mizlik işçiliği yap, mangırısı cebe doldur. İnsana rahat tavla bile oy-natmıyorlar. Haydi çek arabanı...
— Başüstüne beğ, gidiyom!

Başka biri titrek adımlarla nüfus memurunun yanına sokulmuştur:

— Kusura bakma, seni rahatsız ediyom emme...

— Çabuk söyle, ne var?

— Kızı everiyok. Bî kısmeti çıktı. Harman vaktinde dövülür demiş a-talarımız, ilk kısmeti tepmeye gel-mez!

— Ver kardeşim kızı, ne duyuyor-

sun öyleyse?

— Evlenme muamelesi için, nüfus kaydı istiyorlar...

— Resmî nikâh uzun sürer. Çağır bir imam. Kıysın nikâhlarını. Resmî muameleyi daha sonra, ilerde ta-mamlarsın olur, biter!

— Nasrettin Hoca merhum demiş ki: Önce eşeği sağlam kazığa bağla, sonra Allaha emanet et...

— Hikâye dinlemeye vaktimiz yok... Meşgulüm görmüyor musun?

— Öğleden sonra gelsem? Dairede bulunur musun?

— Şimdi iskâncı ile maçıımız var. Öğleden sonra Maarif memuru ile pastru oynayacağız. Dün beni yen-mişti. Öcünü alamazsam gözüme uy-ku girmez. Vakit kalırsa, Baytarla da çarpışacağız...

— Eh, yarına kalsın, memur bey.

— Yarın çok doluyuz. Tahriratçı, İcracı, Tekelci ile ava gideceğiz. Er-tesi günü avdan döndüğümüzden yor-gunumdur, çalışmam. Cumartesi yarın gün, eli işe değdirmeye değ-mez! Pazar, malûm daireler kapalı...

Sakın pazartesi gelip de boşuna yo-rulma. Hafta içinde birikmiş evrak-ları imzaladığım gündür. Salı gü-nü... Ben gel desem bile, gelme. U-ğursuz gündür. Yaptığım işten ha-yır görmek istiyorsan, sakın salı günü çıkma karşıma... Çarşamba günü bana, buraya bir uğra... Sana hangi gün geleceğini söyleyim!... Anladın değil mi? Şimdi, ne gün gelecekmisin?

— Haftaya çarşamba günü...
— Tamam... Hadi sen şimdi git de, ben şu acemi çaylağa, oyun na-sıl oynanır, insan nasıl çift mars yapılır, göstereyim...

Bu sefer içeriye kaymakam beyin odacısı girmişti. Daha yüksek ma-kamın kapısını beklediğinden, öteki odacılarıdaki ürkeklik yoktu üzerin-de. Hattâ yarı çalmıştı.

Kulüp kapıcısı —manocu demek daha uygun— odacıyı görünce alaylı bir ses tonuyla sordu:

— Ne o Sülo, sıra sende mi?

— Adımı sen mi goydun len! Sü-

lo efendi dimeğe dilin var mıyo mu?

— Pardon Sülo efendi bey, kay-makamın odacısı olduğnu unuttuk...

— Ben gaymikamın odacısı değil-em. O, odacının gaymikamı...

— Ha Ali ile Veli, ha Veli ile A-li... Ne farkeder ki?

— Şincik gayri resmî lâfı bırak da, doğru konuş. Vezife görürken lâyıbalılık etme. Gaymikam içerde mi?

— Kaymakam küçük odada... Be-ni arıyan olursa «Yok» um, dedi.

— Garsun gışinin bu işlere aklı ırmez... Şincik gaymikamı başka bi-ri arıyanda, odasında yoh... Emme odacı Sülo efendi ile, vali beğ arıyo-sa, odada evrak imzalıyo...

— Ne evrakı Sülo efendi... Mal müdürü Selâhattin beyle satranç oy-nuyorlar.

— Sen öyle sanıyon. Büyük adam-ların beşurası belli olmaz.

Yavaşça odanın kapısını araladı:

— Beğefendi, gaymikam beğ...

— Ne var Sülo?

— Bucak müdürleriyen yangın gursu idecekmişin!

— Yahu... ne biçim adam bunlar?

Kasabaya bir an önce inmeye can atıyorlar... İlçenin pazarı olur, mü-dürler burada. Pehlivan güreşi der-ler, koşarlar. kaynanası hastalanan, baldızı nezle olan soluğu ilçede a-lır. Yok hâkim bey, şimdiki gençler-de görev duygusu yok... Kollarından tutup dışarı atacaksın böylelerini... Bu sefer de evlâdî ayal perişan kal-dı diye sızlanacaklar. Toplantı var diye yazı yazdıka hemen koşup gel-mek mi lâzım? Daha resmî formalî-teden haberleri yok... Önce emir... Arkadan birinci, sonra ikinci tekit... Tekidi beklemeye tahammülleri kal-mamış.

— Sülo efendi, kaç kişi gelmiş?

Hepsi tamam mı?

— Tastamam beğim. Saydım, tam yedi baş müdür kapının önünde tur atıyo. Gaymikam mühim evrakları tetkik ediyö, sakın ola ki içeri girip, rahatsız edersiz, dedim, seğırttim buraya.

— Şimdi sen tahrirat kâtibine git. Yangın hakkında bildiği bir şeyler varsa, benim yerime müdürlere an-latsın!

— Tahriratçı düğüne gitti, beğim!

— Refikine söyle.

— Tahriratçı refikinin refikası hastalanası imiş. Avradının ardına kupa dutmaya gitti.

— Dairede başka kimler var?

— Bi ben varım beğim!...

— Böyle şey olur mu yahu... İş saati içinde düğüne, karyaya kupa tut-maya gidilir mi? Sülo bana bak...

— Bakıyom beğim, iki gözüm za-tında...

— Geçerken mal müdürüne uğra. Durumu anlat. Kaymakam nahıye müdürlerini yangın konferansı için çağırması...

Herifler işin acemisi olduklarından birinci, ikinci tekitle-ri beklemeden, denilen gün ve saat-te kaymakamlığın kapısına yığılmış-lar, de... Mal müdürü Selâhattin bey, bir zahmet müdürlere benim yerime bir kaç lakırdı etsin, yan-ğın hakkında, Meselâ hükûmet bi-nasında bir ateş görüldü... Bina ya-nıyor... İlk iş olarak desin, daireye ait olup da, evlerde kullanılan ko-valar toplatılır. Boyaları silinmiştir.

Acele bir boyacı bulunup, kovalar kırmızıya boyatılır. Üzerlerine:

«Yangın» kelimesi yazdırılır... Son-ra içleri su ile doldurularak, bina-rının yanmadık yerî kalmışsa, mezkûr su alevin çıktığı noktaya dökülür...

Anladın mı Sülo? Kime rica edecek-mişsin? Mal müdürü Selâhattin be-ye...

Sülo, eliyle, kaymakamın karşısın-da, satranç taşını yülürmek için ar-pacı kumrusu gibi düşünün Selâhat-tin beyi işaret etti:

— Selâhattin beğ aha burada, za-tınızla dama oynuyor!...

— Tuh be... Şaşkırtılar beni şu genç müdürler. Bana bak Sülo...

— Emret, beğim!...

— Sen hiç yangın söndürmeye gittin mi?

— Gettim. Köyde İncep Ağanın damı düşüştüydü. İlkın damı ateşe viren namıssız yakalayım diyerek-ten siğnene siğnene dört yanı kola-çan ittim... Herif çoktan cızlamı çekmiş.

— Aferin Sülo. Kast ihtimalini herkes düşünemez. Sonra?

— Mikdar gelsin, yangın başladı diyerekten zaptını dutsun diye, bî çeyrek daha bekledim. Gelen giden yoh!...

— Gördün mü müdür bey? Odacı deyip geçersin, bizim uzmanlardan daha eyî kafası işliyor. Resmî for-malite bitmeden, söndürme işine gi-rişmiyor... Ey, sonra ne yaptın?

— Bekle bekle heç gelen giden yoh... Sıra yangını söndürmeye gel-di diydi gayri. Su motorunun önünde kocaman bir varil gördüm. Sırtla-dığım gibi soluğu damda aldım. İçin-deki koyunlar bağırarak dört dö-nüyorlar. Pencereden içeriye koca bîdonu boşaltıverdim.

— Söndü mü yangın?

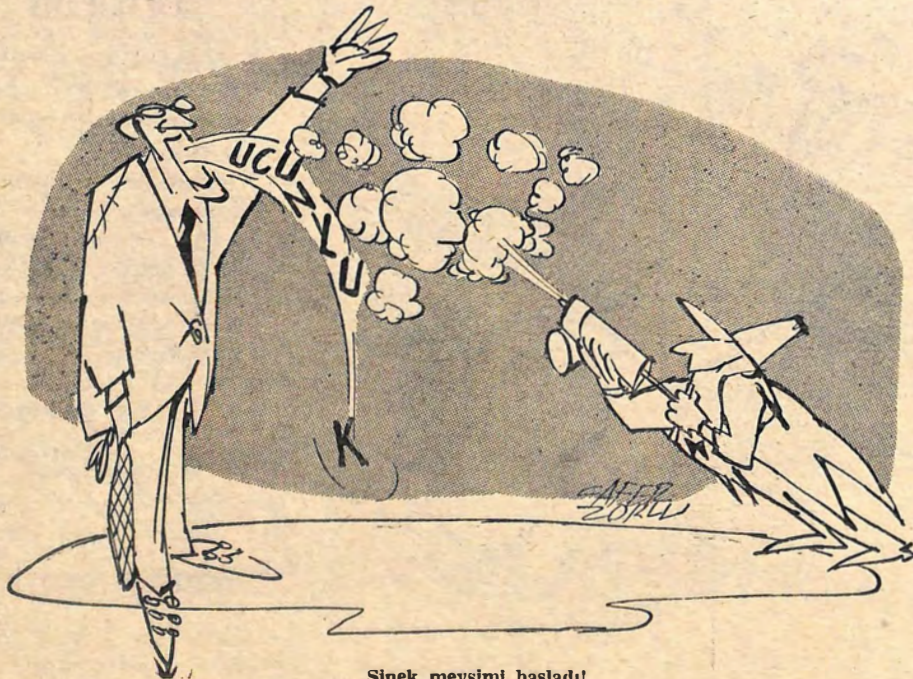
— Ne sönmesi gaymikam beğ, da-ha fazla harladı. Hayvanlardan geç-tim az kalsın ben de yanyordum! Su diyerekten döktüğüm benzin de-gelmymiş...

Kaymakam yüzünü buruşturmuş-tu:

— Anlaşıldı, sen bu işi beceremî-yecaksin. Şimdi git, müdürlere: Kaymakam özel idareye gitti, de... Özel idareye telefon et benim İskân memurluğunda olduğumu söylesin-ler. İskân dairesinin odacısına haber u-çur: Az önce buradaydı, geldi Özel idareye uğrayacaktı, desin. Onbeş, otuz, kırkbeş, eti bir saat... Onbeş dakika vakit kalıyor. Onikiye çeyrek kala paydos zillni çal!... Anladın de-ğil mi, ne yapacağını?

— Annamam mı heç? Her zaman İncep Ağanın damındaki koyunlar yanacak değil ya? Bu sefer dolaş-maktan müdürlerin ayaklarının altı yanıp, köz olacak!...

Burhan ESEN

Sinek mevsimi başladı!

— Bir kadın sünnetçi faaliyete geçti. —

BİZ Amerikalıymışız da haberi-miz yokmuş.

Yahut, Amerikalılar bizdenmiş. Ya da biz Amerikalılardan daha da Amerikalıymışız, ama ne onların haberi varmış ne de bizim.

Allah razı olsun!...

İsveç'te birileri bir anket yapmış da bu gerçek ortaya çıkmış. Ama bu anketle birtakım gerçekler daha çıkmış ortaya. Buna göre:

1 — Avrupalı erkekler, ufak göğüslü, dar kalçalı, ince yapılı, hani şu, «Çitipiti» dediğimiz kadınlardan hoşlanıyorlarmış da, Amerikalı erkekler koca göğüslü, iri kalçalı, «Yıkıl da altında kalayım, anam!» denen tip kadınlardan hoşlanıyorlarmış.

2 — Avrupalı erkekler, kadının, bilgili, zeki, akıllı ve kültürlü olanını, yani kafasının içi süslü olanını tercih ederlermiş de, Amerikalı erkekler, yüzü süslü, hani boya kata-
logu gibi olanını isterlermiş. Hülla-sa:

Avrupalı erkek: küçük göğüslü, dar kalçalı, ince, narin, bilgili, akıllı, zeki ve kültürlü kadını. Amerika-lı erkek ise: koca göğüslü, geniş kalçalı, bol makyajlı ve:

— İki kere iki kaç eder? diye sor-
duğunda:

— Haaa?... diye cevap verenini tercih edermiş.

Lâf mı bu yani şimdi?...

Avrupalı erkek istediği kadar ince, narin kadından hoşlansın. Ama kadının, koca göğüslü ve iri kalçalı olanından sadece Amerikalılar değil, bizler de hoşlanırsak.

Bizde de kadının böyle olanı makbuldür.

Zaten ankette anlatılan o, iri göğüslü, geniş kalçalı kadın, bizim: «Osmanlı» dediğimiz kadın tipidir.

Bu tip kadın, paytona binerken, basamağa adımını attı mı, araba o yana devrilecek gibi yatmaktır. İşte bu marifeti gösterebilen kadın, bizde değerli olan ve «Osmanlı Tipi» dediğimiz kadındır.

Geleneklerimize göre, bir kadının böyle oluşu, sadece kendisine değil, kocasına da değer kazandırır. Ne derler?

«Bir kocanın iyiliği, karısı hama-ma gidince belli olur.»

Eğer kadının göğüsleri hamam kurnaları ve göbeği de, Göbek Taşı ile rekabet halinde ise. O kadının kocası, iyi bir kocadır. Karısına iyi bakan bir kocadır.

Dahası da var.

«Bir gram et, bin ayıp örter» de-riz.

KADIN DEDİĞİN...

Bu hesaba göre: «Bin gram et de, bir milyon ayıp örter».

Hadi gel de şişmanlama bakalım.

Demek ki, bizde kadının ayıpları-nı örtmesi için, şişmanlaması yeter-li. Galiba ondan başka bir yol da yok.

Zayıf olup, bütün ayıplarının or-

taya dökülmesini mi istersin, yok-sa şişman olup, bütün ayıplarının kapanmasını mı?...

Gel de, sen kadın ol, şişman ol-ma...

Kadında zekâ, bilgi ve kültüre ge-lince:

Demek öylesi de varmış?...

Bizde eski bir sözdür:

«Kadının akıllısı erkeğin başına dert olur» deriz. Zaten bizde kadının adı, ya «Köroğlu» dur ya da «Kaşık Düşmanı». Son zamanlarda «Hayat Arkadaşı» dendiye de pek tutmadı.

— Boşversene sen!... Öyle arka-daşlık mı olurmuş?... Sabah akşam birbirimizi yiyoruz...

Açıkçası, bizde de kadının bilgili, kültürlü, akıllı ve zeki olanına pek değer verilmez. Böylesi hiç makbul değildir.

— Kadın dediğin, saçı uzun, aklı kısadır, deriz.

Şimdi pek çoğu, saçını da kısalttı-ğına göre, acaba akılları daha da mı kısaldı dersiniz?... Yoksa, saç-larının kısalığı, akıllarının kısalığı-nı geride mi bıraktı?...

Yâni şimdi kadın dediğin:

Saçı uzun aklı kısa mı?

Yoksa: saçı akıldan daha kısa mı?

Ya da: hem aklı hem de saçı kısa mı?...

Pek belli değil.

Yine aralarından bazıları, her hal-de akıllarını da uzun göstermek için olacak, takma saçla saçlarını iyice uzatıyorlar. Bu duruma göre: akıl-ları da saçları oranında uzuyor mu, yoksa tersine, iyice mi kısaliyor?...

Her ne ise...

Bütün bunlar da gösteriyor ki, a-
kıllı, bilgili, zeki ve kültürlü kadın-dan, bizler de hoşlanmıyoruz.

Şu halde, «Kadın» konusunda A-
merikalılarla aramızda hiçbir fark yok. Onlar da kadının iri göğüslü, geniş kalçalı, şöyle, elini attın mı, avuç dolduran, «Pamuk Çuvalı» gibi olanından hoşlanıyorlar. Biz de.

Amerikalılar da kadının akıllı, bil-gili, zeki ve kültürlü olanına fazla yüz vermiyorlar. Biz de.

Şimdi kalıyor ortada bir tek so-
ru.

Kadın konusunda, Amerikalılar mı bizden, yoksa biz mi onlardanız?

Fakat bana kalırsa bu soru o ka-dar önemli değil. Her iki taraf da aynı olduğuna göre. Kim kimden o-lursa olsun. Nasıl olsa, ikimiz de aynı taraftanız.

Yeter ki «Kadın dediğin» iri göğüslü ve geniş kalçalı olsun ve bey-ni de, doğduğu gün durmuş bulun-sun.

— Kadının zekisi de ne oluyor-muş? Evleniyor muyuz, yoksa açık oturum mu yapıyoruz?...

Mehdi ZİT

5

Seks bombası!

Vedat
SAYGEL

BİR saray yavrusuna gideceğimi zi sanırken bir gecekonduyun önünde durunca; bir milyonerle karşılaşacağımı sanırken saçı sakalına karışmış, yamalı pijamalı bir adam bize kapıyı açınca; hele hele beni süflânenin en zengin, en görmüş geçirmiş, en bilgili insanıyla tanıştığımı söyleyen isim:

— Amcacığım, bak biz geldik! diyerek kapıdaki pinponun boynuna atılınca, ne yalan söyleyeyim beynimden vurulmuşa döndüm!

Yüzümlüzlü iyice seçemeyen adamcağız gırtlığını boynundaki kollarından kurtarmaya çalışarak:

— Vey vay vay, diye bağırdı sevinçle. Siz ha! Demek evlendiniz? Sonra o sevinçle:

— Semihaaa, diye seslendi içeriye. Yakın gözlüğümü al, gel. Bak kimler gelmiş. Aferin çocuklar, küçükler daima büyüklüklerini aramalı... Hadi girin bakayım.

«Semiha» ismi bana yabancı geldiğinden, eşime usulca sordum:

— Kızı mı?...

— Yok, diye fısıldadı. Şimdiki hanımının adı.

— Benim aklımda Remziye kalmıştı da...

— Ha o, beşinci hanımının adıydı.

— Demek bu altıncısı... Pes valla! hi! dememe kalmadan ceylân gözlü, fidan boylu, film yıldızlarına taş çıkartacak güzellikte bir genç kadın odanın eşliğinde belirerek, elindeki gözlüğü uzattı:

— Buyur sevgilim.

Yamalı pijamalı sevgili bir süre uzatılan gözlüğü eliyle boşlukta aradıktan sonra bulup, takti gözlerine:

— Hah şöyle... Aman aman birbirinize pek de yakışmışsınız hani. Utançla gurur karışımı bir duyguyla sırtıarak başlarımızı eğdik.

Bir içim su teyzemiz, bir kaybol-

Büyükler kötü söylemez

du, bir göründü. Giyinmişti:

— Ben gidiyorum sevgilim, dedi. Misafirlerimize ikramda bulunmayı unutma. Çay isterlerse çay kutusu üst raftadır. Kahve, küçük dolaptadır.

Bizleri de başıyla selâmlayarak kıvrıra kıvrıra çıktı, gitti.

Yakın gözlüklerinin görüş alanından çıkan eşinin gittiğini sokak kapısının kapanmasından anlayan amca:

— Terziyle randevusu var da, dedi. Hem bizbize daha rahat konuşuruz. Kaç günlüksünüz bakalım?

— Henüz ondört günlüküz efendim, dedim.

— Oh oh, ondört yıllık olduğunuzu da görürüz inşallah!

— Sağolun.

— Efendim, «Evlilik uzun ve dikenli bir yoldur» demiş eskilerimiz. Benim şahsi kanaatimi sorarsanız, tecrübelerimizin verdiği selâhiyete dayanarak diyebilirim ki, şu iki hulusun üzerinde ehemmiyetle durulursa ayağınıza hiç diken batmaz: Birincisi, eşler saygıda ve sevgide kusur etmemeli; ikincisi, taraflar her ne sebeple olursa olsun burunlarının dikine gitmemeli.

Eşime, «Kalkalım» gibilerden işaretle ederken, her cümlemin bitişinde susup gözlerimin içine bakarak cevap bekleyen amcaya:

— Haklısınız, dedim.

— Bakın ben bu uzun ve dikenli yoldan bir değil, iki değil, tam altı kere geçtim, ayağıma ne batan oldu, ne takılan... Neden?...

Biz düşünürken, cevabını gene kendi verdi:

— Kılavuz kullanmayı âdet edinmişimdir de, ondan. En küçük müşküllerimde bile bir büyüğümü aramış, ondan fikir almışım. Eğer bugün hâlâ dirdik ayaktaysam, büyüklüğümün çizdiği rotanın dışına çıkmayıp ondan dolayı ayakta kalmışım.

«Hemen kalkarsak ayıp olur» diye fısıldayan eşim:

— Babam, başkalarının fikirlerine ne derece önem verdiğinizi hep anlatır, dedi amcasına.

Elini kulağına dayayıp sordu amca:

— Kim?

— Babam...

Küçümseyen bir gülümseyişle:

— Haa, dedi. Keçi gibi inadı vardır babanın. Başkalarının fikirlerine değer vermez. Bu yüzden hayatta pek çok şey kaybetmiştir.

Oysa benim bildiğim kadarıyla hayata sıfırdan başlamış, son yirmi yılda iki apartman dairesiyle, bir ticarethane sahibi olmuştu bizim kayınpeder.

Yarı işaret, yarı fısıltı sordum eşime:

— Amcanın durum nasıl?

— Vaktiyle çok zenginmiş.

— Canım bırak bir vakitleri. Şimdi nesi var?

— Bu evden başka bir şey yok galiba.

Bizim dudak kıpırtılarından bir şeyler sezinelemeye çalışan amca, eşime sordu:

— Çay mı soruyor? Hadi sen bir zahmet yapıver. Çay paketi üst raftaymış.

Bizimkinin mutfağa geçişinden istifade, sesini alçaltarak devam etti amca:

— Nur içinde yatsın, bütün süllâyle yetecek kadar mal mülk kalmıştı babamızdan. Düşün bir kere, Boğaz'ın bir kıyısı baştan aşağı bizim. Ayrıca şehrin göbeğinde koca koca iki tane iş hamamı var. Bunun babası tutturdu, «Ben hissemi istiyorum» diye. Eh, mal onun. İster mi ister. Mahkmeden taksimini talep edip, verdik hissesini. Baktım metrekaresi eli kuruştan satışa çıkartmış o güzelim yerleri. Ne dedimse dinletemedim. Babamın en yakın arkadaşlarından bir Ramazan ağa vardı. Bizim oğlanı bu delilikten caydırır diye gittim ona. Dedim:

— Durum böyleyken böyle!

Adam görmüş geçirmiş. Daha insanın gözüne bakarken, kalbinden geçenleri okuyor:

— O zamanda söz dinleyecek kafa yok oğul, dedi. Öylelerini insandan sayıp konuşmam bile. Ama bak kendin için öğüt istiyorsan, iş değişir.

Kardeşine şu kadirçik çekmemişsin.

Dedim ya, insan sarrafıydı Ramazan ağa. Ardından hemen sordu:

— Sen ne yapmayı düşünüyorsun şimdi?

— Valla, dedim, bilmem ki... Siz ne yapmanı münasip görürseniz, onu yapacağım.

— Aferin, diyerek sırtımı sıvazladı. Gördün mü bak, adam olacak çocuk nasıl belli olur! Beni bir büyüğün olarak kabul edersen, hiç vakit kaybetmeden evlen.

Doğrusu ya, o güne kadar evlenmek eklimden geçmemişti.

— Böyle şeyler anı kararlarla olur, dedi. Evlen. Neden dersene, bekârlık musluksuz çeşmeye benzer. Milyonlara gömülse, para bir avucuna gelir, bir avucundan çıkar!

Evlilik fikri, kafama Ramazan ağasının bu sözleriyle yerleşti işte. Yaıyorum, kulaklarımda Ramazan ağasının sesi! Uyuyorum, rüyamda Ramazan ağasının yüzü!

Yaşı, babamın yaşından büyük. Bir bildiği, düşündüğü olmasa evlenmemi öğütler mi adam?

Fakat oldum olalı işimi sağlam tutmasını severim ben. Bakalım o da aynı fikirde mi diyerek, Ramazan ağasının söylediklerini, bizim akıraba kadar yakınımız balıklık Reşat reise anlattım.

— Ramazan ağa söylediyse, hiç durma, dedi.

— Peki, evleneceğim kız?... Mahallemizin en sevilen ihtiyarı kahveci Mustafendi:

— Kız hazır oğul, dedi. Yeter ki sen evlenecek ol.

Üsküdar'da ailesinin çok yakından tanıdığı fakir, fakat güzel bir kız varmış:

— Nasıl, tamam mı?

— Bilmem ki, dedim. Sizler münasip görürseniz olsun.

Semtin büyükleri önyak oldu, yaşlı hanımlar araya girdi, davuluy-la, zurnasıyla; imamıyla, çengisiyle yaptık düğünü.

Aman damat, görme! Kızda bir güzellik, bir cilve; bir dil, bir kahkaha, daha yüz metre uzaktan öldürüyor insanı! Sonra ailesinde de yaşlı başlı, akıllı uslu bir yığın insan var haaa...

Anamı kardeşlerimi Boğaz'da bıraktım, postu serdim Üsküdar'a. Beni bir sevdi kızın ailesi, bir sevdi, evine davet eden günlerce bırakmıyor! Bir gün kayınpeder:

— Seni kızından fazla severim oğul, dedi. Artık ailemizden sayılırsın. Senin zararın, bizim zararımız demektir.

Şurasını hemen unutmadan söyleyeyim. Bir büyük, ağzında bir şeyler gevelemeye başladı mı, durunda bir fevkalâdelik var demektir. O zaman sorup öğreneceksin, onun vereceği öğütlere göre hemen rotanı değiştireceksin.

— Sağolun, dedim. Kazanç da, kayıp da hepimizin artık.

— Hah, dedi kayınpeder. Şimdiki devir, parayı işletme devri.

Yerden göğe haklı adam. O zamanların bir lirasıyla, bir hafta ev geçindiriliyor.

— Şimdi yapacağın en doğru hareket, bir kaç parça yer satıp ticarete atılmandır.

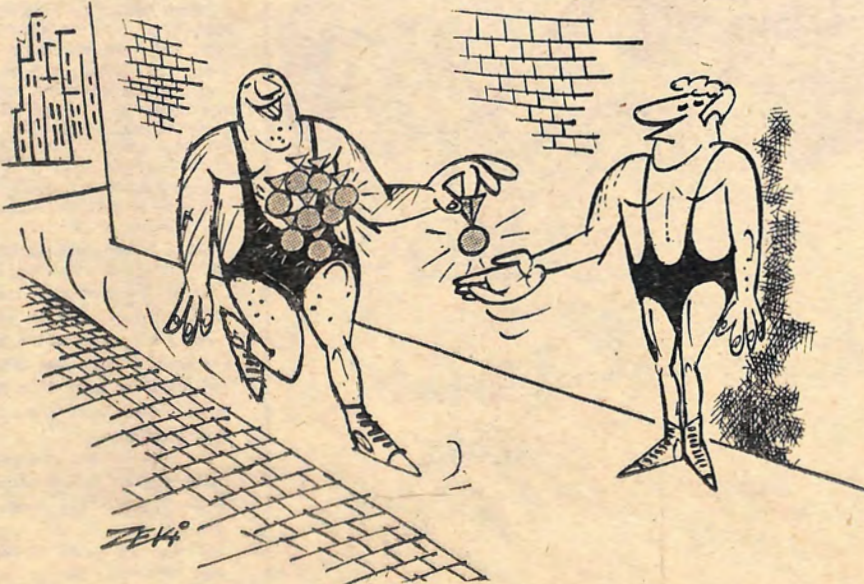
İki gün içinde dört yalılık yer sattım, üçyüz lira kadar bir sermaye yaptım. Kızın dayısının verdiği öğütle sebze halinde bir yer kirala-yıp başladım kabızmalık yapmaya. Bizimkinin büyük amcası ticaret hayatına atıldığını duymuş:

— Hayırlı uğurlu olsun, demek için geldi dükkâna. Vallahi sevindim... Yalnız ticaret hayatının bir çok sakatlıkları vardır. İnsan kısa zamanda milyonlar kazanabileceği gibi, bütün varını yığını da kaybedebilir.

Ticaretin de, hayatın da yenisi olduğundan, nasıl davranmam icabetliğini sordum.

— Aklın varsa bütün menkul ve gayri menkullerini karının üzerine devret, dedi. Zira paran çıkışmaz, yerine senet verirsin. Vadesi dolar,

Güreşimiz acınacak durumda. — Gazeteler —

Dünkü ve bugünkü güreşçi!

Bingöl depremzedeleri için Mecliste bir dakikahk saygı duruşu yapıldı. — Gazeteler —

Politikacı — Siz birer yevmiyenizi verdinizse ben de bir dakikamı verdim!..

borcunu ödeyemezsin, neyin varsa yok pahasına gider! Ama bunlar karnının üzerinde olunca, kimsecikler en küçük bir hak iddia edemezler! Aklını yatmasına yattı ama, işimi sağlam tutmayı prensip edindiğinden, bir de ailenin diğer büyükleri ne danışayım dedim.

— Valla damat, dedi kayınpeder, bunu ben de söyleyecektim ama, hanı aklına başka şeyler gelir diye söylemekten çekindim.

— Aşkolsun baba, dedim. Aile içinde benim senin olur mu? Madem zararı önlemenin bir yolu da bu, böyle yapalım.

Allah razı olsun, onların uyarmalarıyla başıma bir iş açılmadan, babadan kalanların hepsini yaptım bizimkinin üstüne. Oh, iş gücü yerinde, gül gibi geçinip gidiyoruz.

Boğaz'a gittiğim bir gün evimden, eşimden bahsederken, anımdan: — Allah daha mesut günlerinizi göstersen bana oğlum, dedi. Yalnız... Devamını getirmedi. Dilinin altından bir şey var ama, bir türlü çıkarmıyor.

— Evet yalnız?... — Belki kızacaksın ama, her şeyden önce ben senin anımdan. Büyü-ğünüm. Büyükler kötü söylemez.

— Aman anne, dedim, bunun doğruluğuna gönülden inancım var. Sen çıkart bakalım dilinin altındaki. — Karına göz kulak ol!

Başımdan aşağı kaynar sular dö-küldü sanki:

— Hakkında bir şeyler mi duy-dun?

— Söylediklerimi yap, altını fazla kurcalama.

Beni aldı mı bir düşünce! Ne yü-züm güllüyor, ne ağzımı bıçak açıyor! Komşulardan bir Ayşe teyze var, yolu düştükçe dükkana uğrar, biraz öteberi veririm. Onun dikka-tini çekmiş susukluğum. Sordu, an-nemin sözlerini naklederek:

— Bir büyük olarak sen ne der-sin? diye sordum.

— Seni severim, dedi. Aldatılmanı istemem. Boşa bu kadını!

— Peki sebep?..

— İşte o kadar diyorum sana. Za-ten evlenmeden önce de fındığın biriydi. Az insanla düşüp kalkma-dı... Günahı boynuna, başka yerler-de kurtlarını döktüyormuş şimdi!

Kapı komşumuz da yalan söyle-yecek değildi a. Akşam aldım bizim-kini karşıma, koydum Kur'anı önü-ne, yediği naneleri bir bir söylettim!

— O halde ayrılacağı, dedim.

Üzüleceğine sevindi:

— Ayrılalım. Fakat üstüne geçirt-tiğin malı mülkü geri alacağın! Sa-mırsan avucunu yalarsın! Deme bre! Avukat avukat üstüne, hepsi de bizimkiyle ağız birliği etmiş gibi!

Peki ne yapacağım ben?

Boğaz'dan yaşlı bir dost:

— Ayrılacaksın, dedi. Böyle bir kadını göz göre göre yaşayamazsın ya!

Dinledik sözünü, babadan kalanla-rı, kariya; kariya; anasına bıraktık ayrıldık aralarından! Kendi akrabasından olan kızların biriyle evlen-memi sağlayan ilk eşimin eniştesi:

— Aaah, ah! dedi. Başına gelecek-leri biliyordum ama, ne yaparsın ki arada akrabalık vardı da uyara-madım seni! Neyse, geçmişe bir sünger çekelim, hayatını kurtarma-ya bakalım. Önce şu semtten uzak-laşıp, kötü hâtıralardan sıyrılman gerekir.

Arada az bir yaş farkı da olsa, büyükler daha güzel düşüncüler. Ben bu kadarlık şeyi akıl edeme-miştim doğrusu.

— Fakat iş yerim burada, diye-cek oldum.

— Devret birine gitsin, dedi.

— Peki sonra ben ne yaparım?

— Kendi kendine hiçbir şey ya-pamazsın, dedi. Vicedan huzuruna kavuşmak için bizim ailenin batır-dığı yerden seni ben çıkaracağım! Sat dükkânı, gel benim Perşembe Pazarı'ndaki imalâthane'ye ortak ol. Adam dökümcülük yapıyor, öm-rümde bir dökümcüyle arkadaşlık dahi yapmamışım ki...

— Al bu, senin hissen, diyor.

Parayı sayıp cebime atarken:

— Dur dur, dedi. Bilirim senin ne yumuşak yüzlü insan olduğunu. Şimdi biri karşına çıkıp boynunu bükse, yarımını düşünmeden verir-sin elindekini avucundakini.

— Olsun, dedi. Sen her şeyi bana bırak!

Büyükler kötü söyler mi? Bırak-tık her şeyi ona. Dükkânı devrettik, elimize geçen parayı onun sermaye-sine ekledik.

Elimi hiçbir şeye sürdüğüm yok. O ham madde getiriyor, işçiler us-talar işliyor, piyasaya kendi sevke-diyor, ayda bir hesap!

Birinci ayın sonunda üçbin lira düşmüş hissem. Attı önüme para-ları, şaşkınlıkla gözlerim açıldı! Bu çoklukta parayı altı ayda göremi-yordum ben! Saydım ki, gerçekten üçbin lira! Adamdaki vicdanın temizliğine bakın. Ne almanı biliyo-rum, ne satmanı, ne de işçilere öde-neni... İstese hileye başvuramaz mıydı? Bal gibi yapardı yapacağını!

Arada ne senet var, ne sepet... Ne ortaklık mukavelesi... Böyle olduğu halde adam demetle parayı önüme atıyor ve:

— Al bu, senin hissen, diyor.

Parayı sayıp cebime atarken:

— Dur dur, dedi. Bilirim senin ne yumuşak yüzlü insan olduğunu. Şimdi biri karşına çıkıp boynunu bükse, yarımını düşünmeden verir-sin elindekini avucundakini.

— Olsun, dedi. Sen her şeyi bana bırak!

Büyükler kötü söyler mi? Bırak-tık her şeyi ona. Dükkânı devrettik, elimize geçen parayı onun sermaye-sine ekledik.

Elimi hiçbir şeye sürdüğüm yok. O ham madde getiriyor, işçiler us-talar işliyor, piyasaya kendi sevke-diyor, ayda bir hesap!

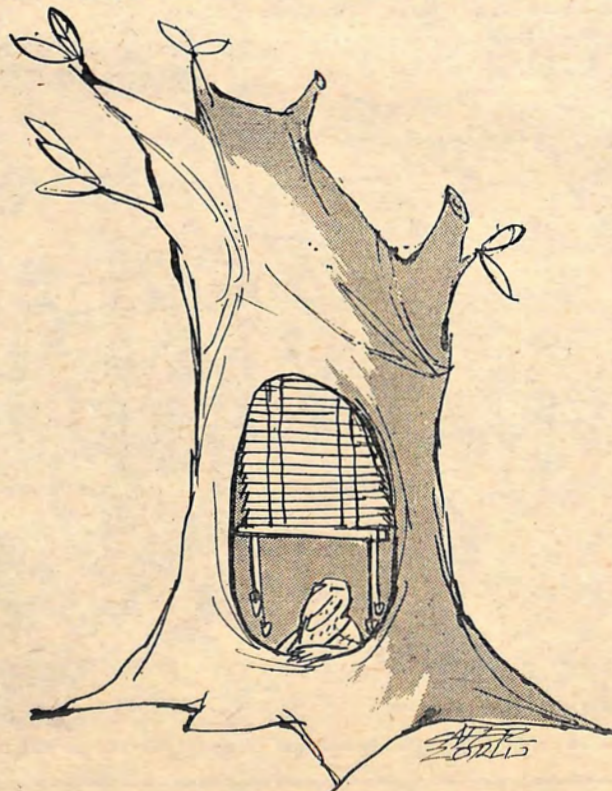
Birinci ayın sonunda üçbin lira düşmüş hissem. Attı önüme para-ları, şaşkınlıkla gözlerim açıldı! Bu çoklukta parayı altı ayda göremi-yordum ben! Saydım ki, gerçekten üçbin lira! Adamdaki vicdanın temizliğine bakın. Ne almanı biliyo-rum, ne satmanı, ne de işçilere öde-neni... İstese hileye başvuramaz mıydı? Bal gibi yapardı yapacağını!

Arada ne senet var, ne sepet... Ne ortaklık mukavelesi... Böyle olduğu halde adam demetle parayı önüme atıyor ve:

— Al bu, senin hissen, diyor.

Parayı sayıp cebime atarken:

— Dur dur, dedi. Bilirim senin ne yumuşak yüzlü insan olduğunu. Şimdi biri karşına çıkıp boynunu bükse, yarımını düşünmeden verir-sin elindekini avucundakini.

Yazısız

OYUN HAVASI

ÖZCAN TEKGÜL

Müzik, zil, tül;
Kıvrıl, bülkül,
Düm teka düm tek,
Özcan Tekgül!

Parfüm, zil, tül;
Dilleri bülkül,
Düm teka düm tek,
Özcan Tekgül!

Boncuk, zil, tül;
Göbeği keşkül,
Düm teka düm tek,
Özcan Tekgül!

Klârnet, zil, tül;
Gögüsler sümbül,
Düm teka düm tek,
Özcan Tekgül!

Darbuka, zil, tül;
Kalmadı tül mül,
Düm teka düm tek,
Özcan Tekgül!

Mukadder ÖZAKMAN

Nasıl da beni tanıyış!
Demetten bir kaç banknot çıkarıp uzattı:

— En iyisi al şu üçyüz lirayı, ge-risi bende kalsın. Paran bittikçe ih-tiyacın olan miktarı veririm.

Büyük dediğin, küçüğünü her şeyi ile düşünmeli değil mi ya?

Gelenek halini aldı artık. Ay sonu hesabı yapıyoruz, payma düşeni öğreniyoruz, sonra üç dört yüz li-rasını alıp, kalanını ortağımıza bı-rakıyoruz.

Birikişim param kırkbin lira cıva-rındayken, o mert, o namuslu, o ter-temiz insan hayatını bir kazada kaybetmesin mi! Fakat küçüklere söz dinletemedik birader:

— Babanızdan kalan servetin kırk bin lirası benim hakkım, sermaye-nin yarısı da benim katkım, diye bar bar bağdırdıksa da, metelik ala-madık ellerinden!

Döndüm Boğaz'a! Eee, ne olsa a-na yüreği:

— En iyisi evine dön oğlum, dedi. Fakat:

— Ölüürüm baba evinden ayrıl-mam! diyen eşim gelmiyor.

Anam:

— Sen dön de, gelirse gelir, gel-mezse boşanmayı göze al! diye di-retiyor.

— Peki neden? diyorum.

— Bu aile mahvetti seni. Artık bir dakika yanlarındaki kalmama göz yumamam! diye cevap veriyor.

Allem ettik, kallem ettik, birlikte gitmeye razı edemedik kariya. Razi edemeyince de boşadık.

Derken üçüncü karımla tanıştım.

Tam bunalmak üzereyken çayları getiren eşim:

— Haydi amcacığım, dedi. Size doyum olmaz, biz çayları içip kal-kalım hemen.

Biribirimizle yarışarcasına içtik çayları. Amca bey son yudumunu alırken kapının yolunu tuttuk:

— Haydi bize eyvallah, diye ses-lenerek uzaklaşıırken, hâlâ arkamız-dan:

— Unutmayın çocuklar, diyordu. Evliliğin tadı tuzu yerinde olması, eşlerin büyükleri tarafından verilen öğütlere uymasıyla mümkündür.

Böyle yapmasaydım, hâlâ dimdik a-yakta mı kalırdım ben?

Amca gözden kaybolunca durup birer soluk aldık.

— Zavalı, dedi eşim. Onun bunun söylediklerini dinleye dinleye bak ne hale geldi!

— Allah vere de şu gecekondu-dan olmasa bari, diyecek oldum.

— Onu daha şimdiden gitmiş bil, dedi. Arkasındaki üçyüz metreka-relik arsasıyla birlikte altıncı eşimin üstüne yapmış, o gördüğümüz kadın da iki daire karşılığında vermek ü-zere çoktan bir müteahhitle anlaş-mış. Belki şimdi de onun bürosun-da, daire konusunu görüşüyorlardır!

Vedat SAYGEL

Sizin için

MARTILAR

Büyükbabam, halamın hastalığı üzerine, ilk defa İstanbul'a gitmişti. İstanbul'un yabancı olduğu için, Köprü'de vapurdan inmiş, deniz kenarında martıları seyretmeye koyulmuş. Derken, yanına bir adam yanaşmış ve sormuş:

— Ne yapıyorsun anca?

Büyükbabam şaka ile karışık:

— Martıları sayıyorum, diye cevap vermiş.

Zorba adam, İstanbul'un yabancı olduğunu anlamış olacak ki, büyükbabama:

— Burada martı saymanın para ile olduğunu bilmiyorsun galiba, demiş. Ve ısrarla sorup büyükbabamın on tane martı saydığını öğrenmiş. Martı başına elli kuruş hesabıyla beş lirayı cebine koyup o radan uzaklaşmış.

Büyükbabam eve gelip olayı bize anlattı ve kahkahayla gülmeye başladı. Merakla sorduk:

— Niye gülüyorsun büyükbaba?...

— Herifi aldattım da ondan!

— Nasıl aldattın? diye sorduk.

— Ben on değil, tam altmışdört tane martı saymıştım, diye cevap verdi.

Enis — Fatma Uzunemin
5 Köln 91 Nörlingerstr 17
ALMANYA

FUZULİ

N. Aksaray'ından Konya'ya futbol maçı yapmak için gitmiştik. Yemekten sonra Konya'nın tarihi yerlerini topluca gezerken bir çeşme gördük. Çeşmenin üzerinde «Fuzulî (1494 — 1556)» yazıyordu.

Okula hiç gitmemiş olan takım arkadaşlarımızdan Ahmet'in, yazı dikkatini çekmiş olacak:

— Çeşmenin üstünde ne yazıyor? diye sordu.

Ben de Fuzulî diye cevap verdim.

Ahmet hemen cevabı yağıştırdı:

— Madem ki fuzulî nâden yapmışlar?

Hakkı Saım Aksoy

KASIMOĞLU

Başköprü Mah. No: 45
Aksaray/NİĞDE

ARZ VE TALEP

İktisat dersindeyiz. Hocamız, konuya ışık tutsun diye arz ve talep bahsinden örnekler veriyordu:

— Örneğin, fiyat ne kadar düşerse düşün hiç talep olmayan mal...

Arkadan kalın bir ses duyuldu:

— Tabuttur hocam, tabut!...

S. A.

A.İ.T.İ.A. öğrencisi
ADANA

Kıskanç koca, doktorda!

KALK ARTIK

Annemler İzmir'e gitmiş, kardeşimle birlikte evde kalmıştık. Fakat onunla da dargın olduğumuzdan, birbirimize söylemek istediklerimizi kâğıda yazıyorduk.

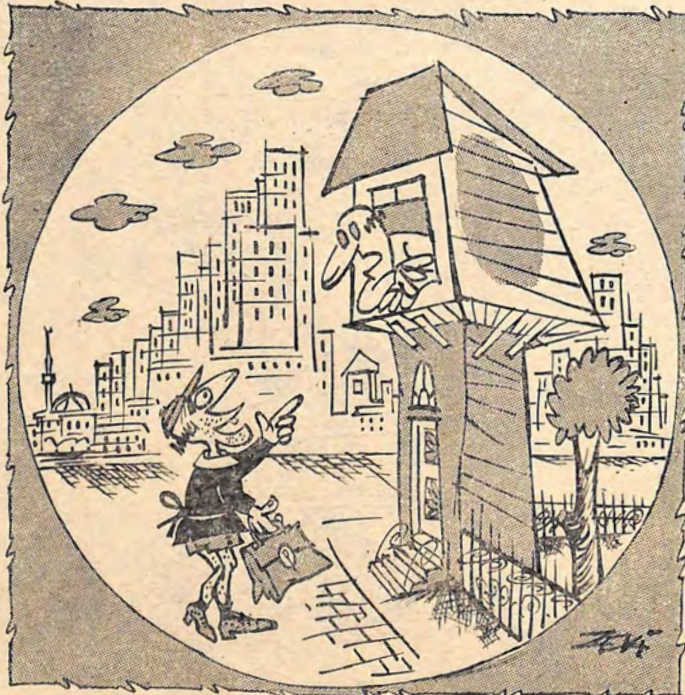
O gün, bir not yazıp bı-

raktım masaya: «Yarın sabah beni alıda kaldır, isim var.»

Fakat sabah gözlerimi açtım ki, saat dokuz!... Acaba bıraktığım notu görmedi mi diye düşünerek bir hisimla masaya

sokuldum ki, ne göreyim? Benim notu almış yerine şu notu bırakmış: «Kalk artık, saat altı!»

Selma ÖZHAN
Dazkırı Ortaokulu
Sınıf 2-B. No: 190
DAZKIRI

— Aç kapıyı yahu... Okul arkadaşın Tembel Rifki'yi tanımadın mı?..

CEBİR İMTİHANI

Lise sıralarında birbirimize lâkap takmayı âdet haline getirmiştik. «Peygamber» diye çağırırız, bütün dersleri iyi olan saf bir arkadaşımız vardı. Çalışkan olduğu nispette kopya vermekten korkardı.

Açıkgöz bir arkadaş olan «Kalkuyruk» Saip, her nasılsa, yapılacak cebir yazılısında Peygamberi kopya vermeye razı edip, bir de plân hazırlamıştı. Dersane birinci katta olduğu için Saip pencere kenarına oturacak, Peygamber, imtihanı çabuk bitirip pencerenin altına gelecek ve kopya verecekti. Peygamber onbeş dakikada imtihan kâğıdını verdi ve çıktı.

Kalkuyruk Saip, bir kaç dakika bekledi, ses yok. Başladı, aşağıya seslenmeye: «Peygamber, hadi!» ses yok. «Peygamber, ne olursun yardım et!» yine ses yok. «Peygamber, sınıfta kalacağım, yalvarırım yardım et!»

İşin başından beri bu konuşmaları dinleyen ve peygamber lâkabından haberi olmayan hoca, yaklaştı ve Kalkuyruk Saip'in önünden yazılı kâğıdını alırken:

«Oğlum, bu cebiri bilmezsen şana peygamber değil, Allah bile yardım etmez» dedi. Necati İYİCE
Atatürk Caddesi TARSUS

ÇAY BARDAĞI

Çiftlik sahibi olan ağanın biri, çiftlik hayatından bıkar. Çiftliğini satıp bir şehre yerleşmeyi kafasına koyar. Nihayet çiftliği satıp şehirde kendine bir ev alarak yerleşir. Ağanın eski çobanı bir gün ağanın ziyaretine gelir. O akşam ağanın evinde başka misafirler de vardır. Akşam yemeğinden sonra ağa:

— Hanım, der, bize birer çay demle de yemeğin üstüne içelim!...

Hanımı çayı demler, bakar ki misafirlere göre bir tane bardak eksik, etrafı araştırır, küçük bir bardak bulur. Kendi kendine:

«Amaan, çoban ne anlar küçükten büyüktü, bu küçük bardağı da çobana veririm, olur biter» der.

Çaylar içilirken çobanın küçük bardağı misafirlerden birinin gözüne çarpar, dayanamaz sorar:

«Yenge hanım, hepimizin bardağı büyük de çobanın bardağı neden küçük?»

Daha evin hanımı cevap vermeden, çoban atılır:

«O benim kibar olduğumu biliyor da onun için...» diye cevap verir.

Ramazan ARSLAN
1 — Berlin 21 Alt-Moabit
12 a Buch Nr 970/71
ALMANYA

YELPAZE

REFİK ERDURAN

AYIBOĞAN ADAYLIĞIM ÜSTÜNE

K AĞIDI makineye taktım, her zamanki gibi tepesine «Yelpaze» yazdım; sonra bu tek kelimeye bakarak düşünceye daldım bir süre.

Bu sütuna o adı takarken aklım sıra «sögüp saymanın ruha yelpaze olduğu» sözünden hareket etmiş, içerenen konular ya da kişilere haftada bir şuracıkta hafiften çatarak az bir şey ferahlanabileceğini düşünmüştüm.

Amma safmıyım! O günden bu yana seyredegeldiğimiz olaylar ve davranışlara tanık olabileceğim aklımın kenarından bile geçmemiş.

Şimdi bakıyorum da, ruh ferahlatmak için yelpaze falan yetmez artık; transatlantik pervanesi boyunda vantilatör gerek.

Yaş ilerlemesinden midir nedir, aksi gibi kızma kapasitem de gittide azalmakta. Boyuna insanları anlamaya çalışıyor, hiç birine rahatça kızamıyorum.

Birisi dana gibi yürürken ayağına mı bastı? Eskiden ilk tepkim —hiç değilse içimden— «Hay dana hay!» demek olurdu. Şimdi hemen kafamda bir avukat plâğı dönmeye başlıyor:

— Kimbilir adamın ne derdi var ki böyle dana gibi yürüyor? Belki celeptir de danaları ölmüşür. Yahut çocuğuna dana prizolası alacak parası yoktur. Sakın şair olmasın? Ya «ana» ve «dana» için iyi bir kafiye aramaktaysa... Sonunda ayağıma basıldığı için özür dileyecek hale geliveriyorum.

İşin kötüsü, en kızılacak işleri insanın en sevdiği kişilerin yapması. Hani akılsız dostun akıllı düşmandan beter olduğu söylenir ya, o akılsız dost kötülüklerinin başında insanın sögüp sayma fır-

satından yoksun kalması geliyor.

Dostlardan kişisel kazıklar yediğimi söylemek istemiyorum. Davranışlarının sonuçları benimle birlikte birçok başkalarına zarar verse de, çoğu kere yanlışlarının ilk ve en acılı kurbanı kendileri oluyorlar. O durumda nasıl rahatça sögüp sayarsınız yanlışlara yahut yanlışları yapanlara?

Dünyada tanıdığım ne kadar ihtiyatlı, dikkatli, hınzırca hesaplı namussuz varsa hepsinin tuzu kuru, keyfi gıcır. Gerçekten dürist, iyiniyetli, yufka yürekli, üstelik zeki ve bilgili tanıdıklarımın büyük çoğunluğu ise birtakım romantik derbederlik yahut densizlikler yüzünden çeşitli peşışanlıklar içinde.

Kime sögeceksiniz bu durumda?

Yanlışları yapanlar zaten perişan. Ötekiler ise kendi hınzırlıklarından çok berikilerin dikkatsizliklerinden yararlanmakta.

Belki iyiler zamanla hesaplı olmayı da öğrenecekler. O vakte kadar öfkeleri sineye çekip boğazınıza kılçık saplanmış gibi yutkunarak dolaşmaktan başka çareniz yok.

Bu karmakarışık 1971 dünyasında hâlâ rahatça kızmak ve hınç almak imkânını bulanlara imreniyorum âdeta.

Gegenlerde Konya'nın bir köyünde adamın biri karısını tekmeyle başına vurup öldürmüş, sonra da olaya intihar süsü ver-

mek için kadını götürüp armut ağacına asmış.

Feci bir iş tabii. Şaka konusu yapılacak tarafı yok.

Ama yine gelin de düşünmeyin: Niçin armut ağacı?

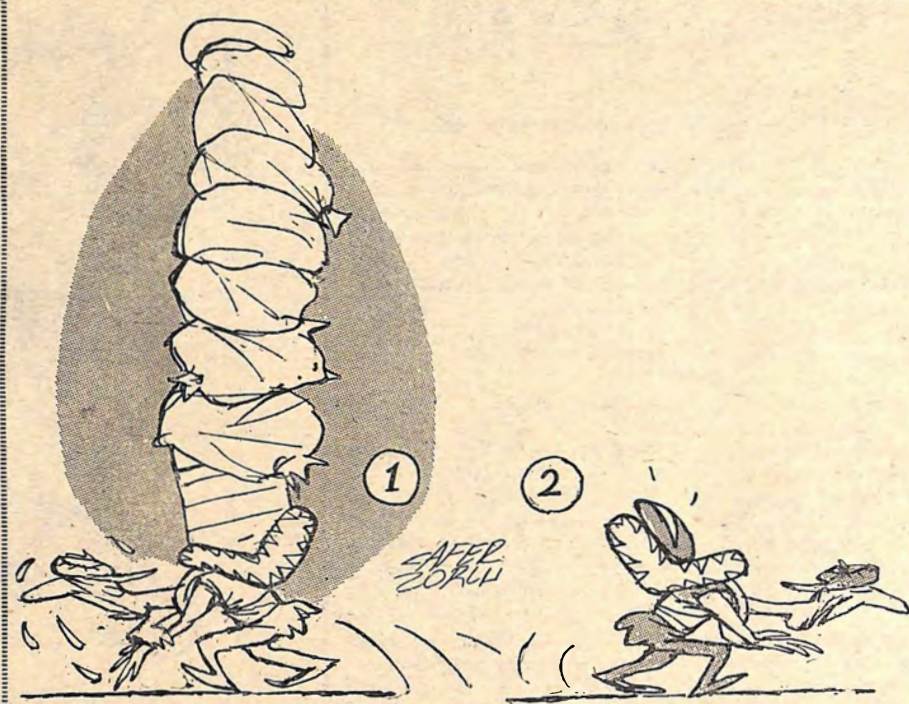
Adam cinayete hakaret mi katmak istedi dersiniz? Eğer öyleyse kimbilir nasıl sırtımtıştır ağacın dibinde...

Ben de neler düşünüp sizlere neler söylemeye başladım yahu! Beynim dönüyor galiba.

Kusura bakmayın. Bugünlerde ara sıra kendi gözüme armut gibi görünüyorum da ondan.

Tanrı cümlemin encamını hayreyleye...

Refik ERDURAN

Yazısız

D cetveli personeli 200 bin memur mağdur duruma düştü. — Gazeteler —

Yazısız

PAZARTESİ :

Efsane ve kahramanları

Sanat sayfasındaki habere gazete şu başlığı atmış:

«Bütün Londra, İstanbul Masalı'nı seyrediyor.»

Seyretsizler bakalım ellerine ne geçecek!

Onların seyrettikleri masalı biz yıllardır dinliyoruz. Ve modern yaşamın olanaklarından yoksun, sabırsızlıkla masalın sona ermesini diliyoruz.

Ömrümüzden kalan günlerin tadını fazlasıyla çıkaracağız ama, masal bitmek bilmiyor ki, sıra yaşamaya gelsin! İşin yoksa tekrar tekrar dinle:

— Su sıkıntısı tamamen ortadan kalkacak. Her müracaat eden haftasına varmadan telefonunu alacak. Çöpler zamanında toplanacak. Çarşıda pazarda tek fiyat uygulanacak. Yakacak sıkıntısı giderilecek, yaya- lar cadde ortalarından yürümeyi terkedecek. Taşıtlar kaldırımlardan incek, hayat yeni bir düzene girecek.

Tam, «Bitiyor galiba» derken aynı sözler tekrarlanmıyor mu, umudunu tüm yitiriyor insan.

Diyeceğiz «İstanbul Masalı» ne Londra'nın seyretmesiyle, ne İstanbul'un dinlemesiyle biter. Hacı- nın yalellisi gibi işte böyle uzar, gider!

YEDİ

SALI :

Neler varmış meğer!

Gazetelere geçen Bangkok'taki hır- sızlık olayını okudunuz mu bilmem. Adam subay. Bütün hafta yorulmuş. Haydi şehir dışına çıkıp kafa- mızı dinleyelim biraz diyor ve şeh- rin yirmi kilometre uzağındaki say- fiye evine gidiyor.

Fakat gidince ne görsün?

Eşyaları mı çalınmış?

Yoo...

Kolleksiyonları mı?

Değil.

İnanmayacaksınız ama, temelden çatısına koskoca ev çalınmış!

Şimdi gazetelere ilân üstüne ilân veriyormuş garip. Yüksekliğini, ren- gini, stilini ve değerini bildirerek. Hani görenler bilenler insanıyet na- mına ilgililere bildirsinler diye.

Hey gidi hey!

Bir Galata Köprüsü'nü, bir Beya- zıt Kulesi'ni saf vatandaşlara yuttur- du diye bir zamanlar nasıl da gök- lere çıkarmıştık Sülün Osman'ı!

Analar neler doğuruyor bakın. Ve Sülün'le karşılaşmaktan korkmayın da, Bangkok'a adınızı atmayın sa- kın!

TATLI OYUN

Ah hınzır bahar, ah! Ne ettin ki bana o sabah Çıplak kadınlar doluverdi odaya Ve ben sahibiydim hepsinin, yaa! Sık oynayalım bu oyunu n'olur Beğenir zaman, belki o anlarda durur.

ÂŞIK OLURDUM

Aşk da acılar gibi sınırsız olsaydı Güzel'i, çirkin'i bulunsaydı Âşık olurdum.

M. Şevket Orçunsel

— Sakın içeri girmeyin... Henüz giyinmedim!..

FERİ E

Duydum ki Feri'cim haber vermeden Evlenivermişsin başka erkekle. İtiraf etmeden, çiçek dermeden Bilmem yanıldım mı gönül vermekle...

O gece düğünde pasta yedin mi, Tel-duvak takıp da beyaz giydin mi, Gerçekten gerdeğe söyle girdin mi, Şeffaf elbisenle, mini etekle?..

İmzayı atıp da etmişsin yemin, İki şahidin de dediler: «Amin!» Adamın eline sayıp altıbin Köyüne yolladın... Şimdi de bekle!

Yuvarlak düzende

* Her zaman aksaklıklardan, düzen- sizliklerden söz ediyoruz. Biraz değişiklik olsun... İşte size madalya alması gereken iki kişi:

Birinci olay, küçücük bir tütüncü dük- kânında geçti. Sigara alıyordum, adamın biri geldi, tütüncüden beş lira hesabıyla iki kilo Samsun istedi. Pakette elli kuruş, iki kiloda tam elli lira açıktan kazanç... Dükkanın günlük kazancının bu kadar ol- duğu şüpheli.

— Hayır, dedi tütüncü. İstersen dört- buçuktan bir iki paket vereyim.

İkinci olayı bir başkasından dinle- dim... Kerli ferli bir zat vergi dairesine giriyor. Verginin son günüdür. Ertesi gü- ne kalırsa cezalı ödeyecektir. Aksi gibi çok kalabalıktır daire ve kapanış saatine kadar imkânı yok kendisine sıra gelmeye- cektir. Masanın başındaki memurun kula- gına eğilir, bilinen sözleri fısıldar:

— Anlarsın ya... Önce bizimkini şey- diver... Görürüz seni...

Bir miktar söyler. Aşağı yukarı memu- run maaşının iki katı... Memur masadan kalkar:

GÜN

ÇARŞAMBA :

Akil yardımı

San Francisco'da toplanan Uluslararası Deprem Komitesi kararı: «Depremden korunmanın tek yolu, eski binaları yeniden onarmaktır.»

Haydi onaralım.
Fakat ayakta kalmış binayı nereden bulalım?
Sallandıkça, yarı hasar görmüş olanlar da yerle bir oluyor!

PERŞEMBE :

Geldi ama...

İlkbaharın sona ermesiyle, bir kez daha tankı olduk alıştığımız olaylara.
Okullar tatile girdi.
Tiyatrolar perdelerini indirdi.
Futbol sezonu bitti.
Yaz gelmesine geldi ya, acaba sıcaklık nereye gitti?

CUMA :

Duyuru

Torpilcilerin dikkatine:
Yıllardır yokluğunu duyduğumuz «Piston Fabrikası» açılmış, üretime başlamıştır.
İş, sadece ihtiyaç sahibi vatandaşların nüfuzlu kimselerin peşini bırakarak, siparişlerini fabrikaya bildirmelerine kalmıştır.

CUMARTESİ :

Sanki ısmarlama

Satışa çıkarılan Hora Kurtarma Gemisi, alıcı çıkmayınca limana bağlarup «Resmî Daire» yapılmış.
Hani ısmarlansaydı yeni görevine bu kadar yakışmazdı kâfir.

İş göremez hale geldiğinden satışa çıktığını nasılsa öğrenmiş ki resmî kuruluşlardan biri, «Aman tam bize uygun bir yer» diyerek hemen yerleştirmiş personeline.

«Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş» derler ya? Çilekeş Hora'ya uygun bir söz işte.

PAZAR :

Tarihe giden yol

Ünlü kişilerin saçlarını tarayan Avrupa'nın ünlü berberi Aleksandre de «Meşhur Adamlar Tarihi» ne girmiş. Düşünün bir kere, uzak ve yakın tarihin unutulmaz kişileri arasında bir de berber!

Üstelik bütün hüneri de, bir kaç kraliçe ile beş on film yıldızı bayanın saçlarına şekil vermekten ibaret!

Hani «Geleceğini garantiye almak istiyorsan ya bel kıracaksın, ya ayak yalayacaksın» dendiğini çok duymuşuk. Haydi buna bir de «Ya saç tarayacaksın» ekleyelim.

Fakat yine de buncacık şey için insan tarihe girmez ki...

Bildiğimiz kadarıyla saraya girer, protokola girer, büyük adamların koltuk altına girerdi girse girse.

Demek tarihe girmek, saraya girmekten önce geliyor günümüzde!

Vedat SAYGELİ

ÇELİŞKİLER

Pısrık bir kişilikte kimi
Aşkın literatürü
Kimi Donjuan'ın kalbında
Aşkın başarısız karikatürü
Kimi de en güçlü aşk tablosunda
Bi acı güldürü.

NASIL OLUR Kİ?

Önce kalbinle öp beni diyorsun
Şemsiye değil ki vücudum
Aşkın rüzgârıyla ters dönsün
Eski elbise değil ki
Tornistan etsin terzi
Söyle nasıl öper seni kalbim
Dudaklarımdan önce?

M. Şevket Orçunsel

...larla sadece konuşma demedin mi?!

LENDİ

Bir daha dönmemek için Kıbrıs'a,
Böyle evliliğe gösterdin rıza,
Kim: «Evet», demez güzel bir kıza
Mutlu ömür için açık yürekle...

Aşkın yağmurları içime yağar,
Bilirim, ne güzel filimlerin var;
Nihayet anladım, olmazmış bahar:
Şahane olsa da bir tek çiçekle...

Artık başka yıldız oldu favorim,
Huyumdur: Unutur ve vazgeçerim,
En güzel filmi bulup seçerim.
Senaryo bitmedi bir de «SON» ekle!
Mukadder ÖZAKMAN

ivri düşünceler

— Kuyruğun sonuna geçin lütfen! der hiddetle. Burada herkesin işi sizin kadar acele...

Madem bu gibileri cezalandıramıyoruz, hiç değilse dürlürlere ödül verelim. Bu iki olayda adları geçen tütüncü ve memur gibi davranışlara madalya takılmasını teklif ediyorum. Adı da «Gerçek Yurttaşlık Madalyası» olsun.

Vergi dairesindeki olayın sonunu anlatmazsam çatlarım... Süklüm püklüm uzaklaşan kerli ferli zatın yanına başka bir kerli ferli zat yaklaşır. Olan biteni sorar. Berki anlatır.

— Ohoo! der yeni gelen. Sen de tam adamını bulmuşsun. O memur zırmık riş. vet almaz. Şu ikinci masaya gidersen işini şıp diye görürsün.

Öyle olur sonunda.

İşte böyle... Bazı kerli ferli zatlar develerini her zaman için dağdan asırlıyorlarsa bunun nedeni daima bir «ikinci memur» un bulunmasıdır.

Sulhi DÖLEK

— Ne bakıyorsunuz, hiç denize giren kadın görmediniz mi?!

KASABAYA çok büyük bir umutla gelmişim. Şöyle çarşının iyi bir yerinde muayenehanemi açacak, hemen onun yanına da bir ecza dolabı oturtacağım. Kendi kendime söz vermişim, çok sıkışık zamanlarımda bile hastalarımı gelmişgüzel muayene etmeyecek, her hastam hakkında fişler tutacağım. Bu arada hastalarımın hasta psikolojisi içinde bulunduklarını hiçbir zaman unutmayacağım.

Kasabaya vardığımda hiç de düşündüğüm gibi karşılanmadım. Oysa ki ben neler geçiriyordum aklımdan neler:

— Aman doktor bey hoşgeldin.
— Aman doktor bey seni Allah gönderdi... diyeceklerdi. Hiç, benim geldiğimle memur arkadaşlar hariç, ilgilenen bile olmadı. Varsın olmasınlar, hele biz bir göreve başlayalım. Kolları sıvadım, eskiden berber dükkânı olarak kullanılan bir yer kiraladım. Dükkânın arka tarafını muayene yeri, ön tarafını da ecza dolabı yaptım. Akşamları hükümet doktorluğu görevini bitirdikten sonra hemen muayenehaneme koşuyor, beyaz önlüğümü sırtıma geçiriyor, hastalarımı beklemeye başlıyordum... Bir gün, iki üç, bir hafta, iki hafta, hani nerdeyse çıldıracağım, yahu bu memlekette kimse hastalanmaz mı be? Kapımı çalan yok... Bir iki anjilini memur çocuğu, hepsi o kadar... Ne emekler vermiştik biz bu mesleği kazanmak için, daha gidip ihtisasımızı yapacak, evlenecek, barlanacak, üç beş kurşun sahibi olacaktık... Kasabadaki yaşamımız doktor yaşantısına benzesin diye maaşımızı harcarken günün birinde bir de baktım, maaş da yetmez oldu. Sık sık yanıma uğrayan tahrirat kâtipinden üstelik borç para da istedim:

— Yahu kardeşim, n'olacak benim halim, bu millet hiç hastalanmaz mı yahu?

— Hastalanır, dedi tahrirat kâtipi.

— Pekiyi hastalanınca nereye gider?

— Hacı Muhittin'in yanına.

— Bu Hacı Muhittin de kim?

— Şeyhidir buranın... Suya okur, toşbağa kabuğuna okur, meşe yaprağına okur, verir hastaların eline!

— Pekiyi bizim doktorluğumuz?

— Vallahi ben onun orasını bilmem...

Demek ki Hacı Muhittin orada oluktan sonra bize emek yoktu. Derhal harekete geçerek, adamı suçüstü bir kadına at kılırları verirken yakalattım. Gerçi kasaba bana bir hayli düşman oldu ama, varsın olsunlar, biz de üç beş kurşun kazanacağız canım... Kendi kendime:

— Eh artık, dedim, bundan böyle hastaların tümü benim yanıma!

Beklemeye başladık, ha bekle, de bekle... Yine tuttum tahrirat kâtipini:

— Yahu kardeşim, dedim, Hacı Muhittin'i hapse tıktırdık, yine de gelen giden yok...

— Hacı Muhittin gitti amma yerine oğlunu vekil bıraktı, şimdi o yapıyor bu işi... dedi.

Ulan aman, bir daha geçtim harekete. Onu da yakalattım... Tahrirat kâtipi:

— Boşuna uğraşma doktor bey, dedi, adamın sülâlesini kurutamıyacağına göre, emeklerine yazık. Bunlar birbirlerine hep el verirler, hangisi hapishaneye düşerse, geride kalan elini verir, tamam, bi iznillâh ondan sonra el almış kişinin yaptıkları her derde devâ olur...

— Ee, pekiyi şimdi bizim burada doktorluk yapabiliyoruz için gidip şeyh efendiden el almamız mı gerekiyor?

— Vallahi bana kalırsa, sen taktiği değiştir.

— Nasıl yanı?

— Kardeşim biraz şeyh gibi davran.

— Tıbbiye bitirdikten sonra otu-

12

Seytanın telefonu

MUZAFFER İZGÜ

ralım millete burada muska yazıp, okunmuş sular mı içirelim?

— Vallahi sen bilirsin, benden söylemesi...

Biz şeyhin ikinci oğlunu da hapishaneye tıktırdık ama, yine de bizim kapımızı çalan yok, bu kez şeyhin karısı el almış... Hem, öyle de keskinmiş ki bu kadın, yaptığı tüm kocakarı ilaçları her hastalığı şıp diye kesiyormuş...

Her nasılsa bir gün şeyhin karısı hapishaneye kocasını mı ne görmeye gitmiş, ve o sırada da kasabasının birini bir sancıdır tutmuş. Sancı ama ne sancı...

— Yahu bekleyelim şeyh hatunu, demişler bir kısmı.

Bir kısmı da:

— Yahu hele şöyle iki koluna girip, kasabayı bi dolandıralım, olur ki bunun hastalığı gazdır falandır, demişler...

Baktım, hastayı tam benim muayenehanemin önünden geçiriyorlar:

— Nesi var bunun? dedim.

— Sen bilmen, dediler...

— Getirin hele, bende okunmuş bir su var, içirelim şuna, dedim.

Getirdiler hastayı içeriye.

— Durun, dedim, arka taraftan getireyim size bu suyu. Allah razı olsun, ben İstanbul'da okurken bir Mısırlı âlim gelmişti, Abdullah Zübeyir efendi, işte o okumuştum bu suya...

Gittim arka tarafa, bir bardağın içerisine sancıyı dindirecek ilaçtan damlattıktan sonra:

— Aman, dedim, içinde kim ab-

destliye o içirsin, sonra günah olur...

İçlerinden biri aldı, hastanın ağzına dayadı bardağı:

— Ne yapıyorsun, dedim, hiç o tarafa doğru içirilir mi, çevir bakalım hastanın yönünü kibleye... Haa şöyleee... İçir şimdi...

Hasta biraz sonra kendine geldi. Nabzını yokladım, onlara belli etmez tarafından ateşine baktım:

— Şuna bir vaa dedirtin de, içindeki şeytan çıksın gitsin, dedim.

Başladılar hastaya:

— Vaa de ula vaa de, bak içine şeytan girmiş senin, demeye.

Ben de bu arada diline, boğazına baktım...

— Tamam, dedim, bunun içinde şeytanı lâin var... Yatırın da şöyle ben onu bir güzel kovayım...

İçlerinden biri:

— Nerden bildin ki toktur bey? dedi.

— Bilmez miyiz be, kaç yıl Abdullah Zübeyir efendiden ders aldık...

Başladım midemini, dalağını, orasını burasını yoklamaya...

— Ne hal, bi cevap veriyor mu toktur bey?...

— Susun, görüyorsunuz işte kulağımı koydum dinliyorum, şeytanı lâinin ne istediğini anlamaya çalışıyorum...

Bu kez dinleme âletini kulağıma takınca hastanın sahipleri sormaya başladılar:

— Bu ne ki?... diye.

— Buna şeytan telefonu derler, içerden şeytanın ne dediği anlaşıl-mayınca, bununla dinlenilir...

— Ulaaa, dediler, bizim toktur Muhittin efendiden de derinmiş be, şeytana tilafon ediyö...

Muayenemi bitirdikten sonra:

— Kaldırın hastayı, dedim... Şimdi gidin bana, güneş görmemiş selvi yaprağıyla, gölge görmemiş dut yaprağı getirin...

Hemen koşup gittiler. Biraz sonra bir yığın dut yaprağı ve selvi yaprağıyla çıkageldiler:

— Vallaha ahacık bu selvi yaprağı göğedeniz amma, bu dut yaprağı biraz şüpheli, dediler.

— Olsun olsun, dedim.

İçeriye geçip dut yaprağının bir tanesini küçük küçük yedi parçaya ayırdım, sonra da kırmızı hapları yanıma koyarak:

— Bu dut yaprağına saracak ve yedi gün içecek... Sonra da her gün tam seher vakti, ortalık alaca karanlıkken şu yeşil hapları da bu selvi yaprağına sarıp içecek. Bi iznillâh yedi gün sonra da hiçbir şey kalmayacak...

Hasta üçüncü günü iyileşmişti. Baktım hastanın sahipleri, bir kuzu, iki tavuk, bir kilo kadar yağ, kırk elli yumurtayla çıkageldiler:

— Aman Allah senden razı olsun Şık efendi...

— Yahu, ben şeyh değil, doktorum...

— Yoo yoo, sen bize söylemedin amma, besbelli ki senin şıklığın varmış. Yoksa heç bu hasdalık üç günde geçer miydi?

İşte oymuş... O günden sonra bizim adımız kasabada ve çevre köylerinde yayılmaya başladı:

— Amanın siz ne diyunuz gardaşım, meğer şıklık da çoh bi ilerlemiş. Bizim kasabaya gelen yeni şık, şeytanan tilafonlaşığı da, ondan kelli yazıyo musgayı...

Muska dedikleri şey, reçeteydi... Reçeteyi yazdıktan sonra:

— Amanın ha, bunu yedi kat inuşambaya sarıp, hastanın göğsüne a-sın, hastalık geçinceye dek de hiç çıkarmayın... diyordum.

— Amanın, çıkarır mıyız şık efendi, hastalık geçse de çıkarmayız.

Artık, ilaçları vermenin yolunu bulmuştum. Örneğin, suda eriyecek hap mı:

— Al bunu, şu okunmuş suyun içinde ez, ondan sonra iç!...

Sürülecek olan pomat mı, hemen içeriye geçiyor, bir kâğıdın üstüne kargacık burgacık şeyler yazıyorum ve diyorum ki:

— Her gün bu kâğıdın üzerine, bundan bir parça sıkacaksınız, ondan sonra, hastayı yedi kez ocakla eşik arasında yürüttükten sonra, yedi kez çalacaksınız, bi iznillâh hiç bir şeyi kalmayacak...

Tüm ilaçları verebiliyordum, lâkin iğne işini daha bir türlü yoluma koyamamıştım. Sonunda bir gün iğne vurma işini de başardım... Bir hasta getirmişlerdi, onun sahibine:

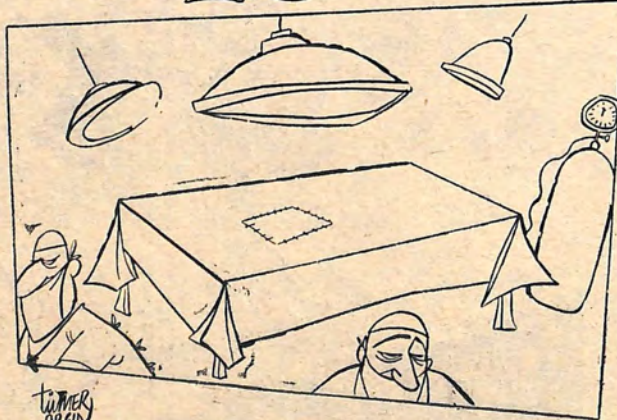
— Çok fena, dedim, şeytan bunun kaba etinin dibine dek gelmiş, şayet şeytanın olduğu yere bir iğne çekersek, işi tamam...

O günden sonra biz şeyh efendi, şeytanları da iğnelemeye başladık... Şeytanların bazıları çok güçlü kuvvetli olduklarından bir iğneyle, iki iğneyle ölmüyorlardı, o zaman hasta sahibine:

— Şeytana en azından on kere dırteceğiz, diyordum...

Aradan yıllar geçti, bizim adımız orada hâlâ şeyh olarak söylenir. Reçetelerimiz birçok kişinin boy-nunda hâlâ muska diye gezdirilir...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

HerHafta ZEKÂ bir olay!

Bu haftaki olayın
kahramanı
Hayati İşlekböbrek!
Sokak ortasında
sıkışmış
konuşuyor!...

Fena halde sıkıştım
Buraların da
yabancıyım... Acaba
yakınlarda
Genel helâ
var mı
sayın
bayan?..

Delinin zoruna bak...
Ben ne bileyim ayol!..

Ne olur bilsen yanı... ayol!
Bu gelen bilir garanti...
Bilir kişiye benziyor.

Anam - babam ölsün ki
bilmiyorum...
Bir bilene sor!..

Bir de, şu gelene
sorayım...
bilene
değil!..

ver bir yirmibeşlik
Söyleyim ağam!..

Al, çabuk
söyle!

Bir Genel helâ görüyorum ama,
yakında mı deseem... yoksa
uzakta mı deseem... Sağda mı
deseem... Solda mı deseem...
Şarkta mı deseem... Doğuda
mı deseem...

Tosla bi teklik, hemen
Söyleyim cancaazım!..

İhtiyaç kalmadı...
Bu iş burada
biter!..

Su koyvermenin sırasımıydı...
Ne güzel yolumu bulacak-
tım!..

MUKADDES HOROZCU

Suavi Sualp

MUKADDES HOROZCU'NUN HAYATI

MUKADDES yüzüne gözüne sürdüğü boyalarla, düz günlerle, rastıklarla aslında 68 yaşında olmasına rağmen ellisinde gösteren, beşinci kocası milyonlar patiska fabrikatörü Hâzım Yırtmacı'tan kalan milyonları hep kendisinden kırk yaş küçük oğlanlara yediren, kışın Ferit Pastanesinde, yazın Ada'da Manolya bahçesinde iş tutan, altında spor Jaguar arabası olduğu halde ehliyeti olmayan, arabayı hep yanındaki delikanlılara kullandırarak kendi genç kızlara sigara tütürerek fiyaka yapan, iyi briç, poker oynayan, salonlarda nerede bir yakışıklı bekâr gördü mü yanına giderek sürdüğü bayıltıcı kokuyla teshir etmeye çalışan, Londra'ya iki kere giderek yüzünün ve gerdanının derilerini çektiren, elbiselerini buruşuk sırtı görünsün diye hep dekolte yaptıran evlere şenlik, memleket hediye, tanınmış kartoloğlarımızdandır.

Bilmem anlatabildim mi?...

Mukaddes, halen kendin halterci diye tanıtan Nihat Baskül adında bir boş gezenin boş kalfasıyla oturmakta, sabahları ona kuvvetlensin diye havyar, çift alakok yumurta ve arı balı yedirmekte, bu yüzden Nihat durmadan kaşınmaktadır... Mukaddes'ten kestiği binliklerle Nihat, Beyoğlu'nda gizli zamparalık yapmakta olup Zambak Pavyonda yirmi yaşında Kalyopi adında bir de Rum sevgilisi vardır...

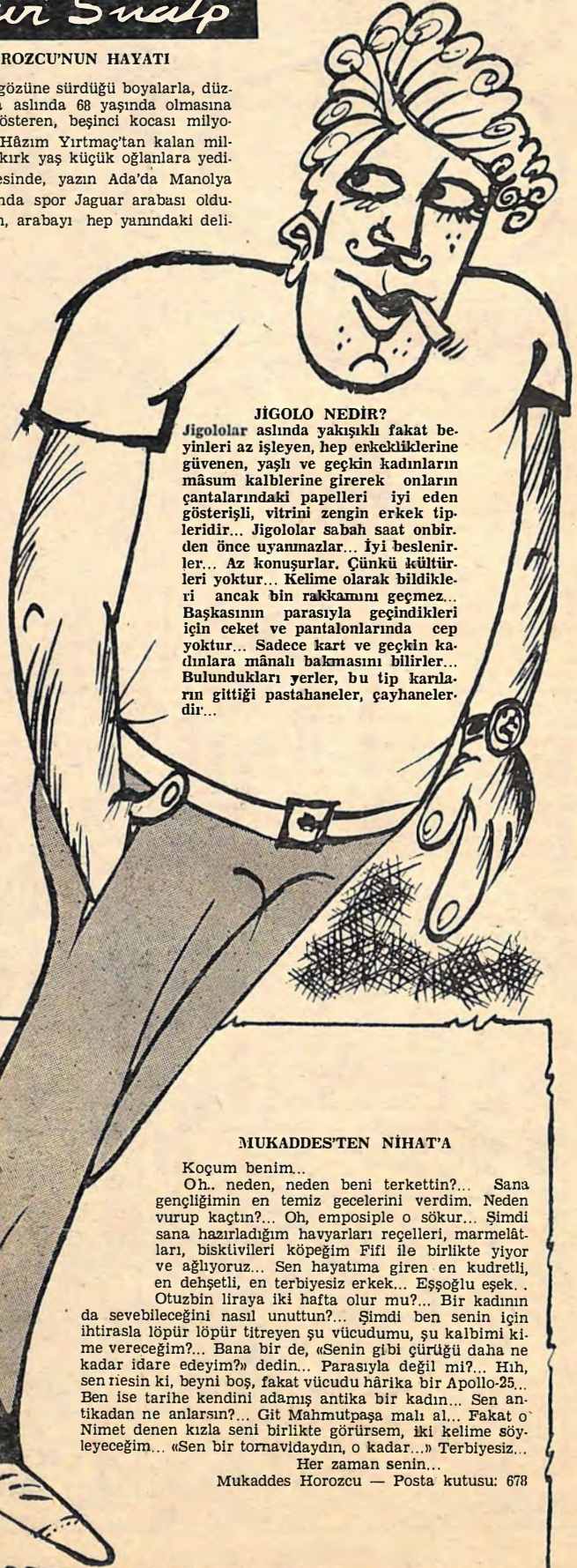
Fakat Mukaddes, Nihat'ın kendisini deli gibi sevdiğini sanmaktadır... Sansın bakalım...

NİHAT CEVAP VERİYOR

(Aslında mektubu istidacı Rıfki yazmıştır.)

Hamfendi...
Ulan inek karı... Biz kaç senemizi spora vermiş, 345 kilo kaldırmış adamız... Senin gibi çürük leğene mi kaldık?... Gençliğim var benim... Tabii seni kazıyıp Nimet'e yatırdım... Çünkü o her on liraya beş kurra mumarası veriyor. Hem de boş yok... Sen nesin ki?... Çok deniz görmüş Gülcemal vapuru bile senin yanında gıcır gıcır kalır... Bırak bu ağızları... Sana iki kere neşe verdikse terbiyemizden, acıdığımızdan verdik... Ben öyle fanfifonlu kadınları sevmem... Sonra o sansara benzeyen köpek ne be!... İkide bir bizim havyarları götürür... Münasebetli münasebetsiz her yere burnunu sokar... İşte ben de senin pasaportunu verdim. Bundan sonra sen bir iki fukara çocuğu bul da onları giydir. Senin bu yaştan sonra nene kadınlık!... Hanımanne... Mamafih sayende çok pasta yedik, çok yerler gördük... Sende bu para olduktan sonra çok delikanlı bulursun... Bizim arkadaşlardan Manda Yaşar var... İstersen resmini göndereyim, bir bak. Eskiden güreşçiydi. Köprüsünü kıramazsın... Talihin açık olsun...

Eski erkek arkadaşın
Nihat Baskül

JİGOLO NEDİR?

Jigololar aslında yakışıklı fakat beyinleri az işleyen, hep erkekliklerine güvenen, yaşlı ve geçkin kadınların mâsum kalblerine girerek onların çantalarındaki papelleri iyi eden gösterişli, vitrini zengin erkek tipleridir... Jigololar sabah saat onbir. den önce uyanmazlar... İyi beslenirler... Az konuşurlar. Çünkü kültürleri yoktur... Kelime olarak bildikleri ancak bin rakdamları geçmez... Başkasının parasıyla geçindikleri için ceket ve pantolonlarında cep yoktur... Sadece kart ve geçkin kadınlarla mânâlı bakmasını bilirler... Bulundukları yerler, bu tip karıların gittiği pastahaneler, çayhanelerdir...

MUKADDESTE NİHAT'A

Koçum benim...

Oh.. neden, neden beni terkettin?... Sana gençliğimin en temiz gecelerini verdim. Neden vurup kaçtın?... Oh, emposiple o sökur... Şimdi sana hazırladığım havyarları reçelleri, marmelatları, bisküvileri köpeğim Fifi ile birlikte yiyor ve ağlıyor... Sen hayatıma giren en kudretli, en dehşetli, en terbiyesiz erkek... Eşşoğlu eşek... Otuzbin liraya iki hafta olur mu?... Bir kadının da sevebileceğini nasıl unuttun?... Şimdi ben senin için ihtirasla lüpür lüpür titreyen şu vücudumu, şu kalbimi ki vereceğim?... Bana bir de, «Senin gibi çürüğü daha ne kadar idare edeyim?» dedin... Parasıyla değil mi?... Hıh, sen riesin ki, beyni boş, fakat vücudu hârika bir Apollo-25... Ben ise tarihe kendini adanmış antika bir kadın... Sen antikadan ne anlarsın?... Git Mahmutpaşa malı al... Fakat o Nimet denen kızla seni birlikte görürsem, iki kelime söyleyeceğim... «Sen bir tornavidaydın, o kadar...» Terbiyesiz...

Her zaman senin...

Mukaddes Horozcu — Posta kutusu: 678

Çeviren:
Süheylâ AYKUT

SOFÖRLÜĞÜNÜ yaptığı moda evinde «Jow» diye çağırılan Jo-sef, gerçek bir işkence acısı- la kıvranıyordu.

Gençti, bekardı ve başkentten en güzel kızlarına sabahdan akşama kadar sürtünüp duruyordu.

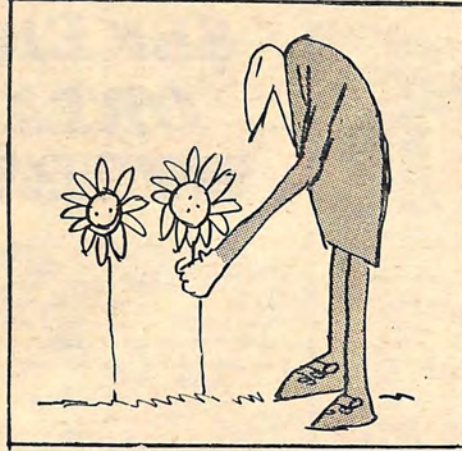
Evet, sadece sürtünüyordu. Ve bu, onun için tahammül edilmez bir işkenceydi. Çünkü onca mankeni defileden defileye taşımaktan başka bir şey yapamıyordu. Son derece boyalı yüzü, ihtiras dolu vücudu, serbest havalı bu cici yaratıklar için deli olduğu halde, her hangi biri ile daha samimi bir arkadaşlık bile kuramamıştı nedense.

Cri-Cri, Mouny, Brigitte, Sophie, Carol ve bilhassa fosforlu Barbara uykularını kaçırıyor, şehvet dolu düş ve düşüncelerle sabahı zor ediyordu. Hayâl ettikleri, ünlü çapkın Kazanova'nın bile elini ayağını tutmaz hale getirir, hayretten yüzünü sapsarı ederdi.

Fosforlu Barbara, genç erkeğin bakışlarındaki hayranlığı kolaylıkla anladığından biraz fazla kıvrarak, arkadaşlarından fazla değer verdiği için teşekkür ediyordu ona. Sarışın, boylu boslu olan bu çıldırtıcı yaratık, genç şoförün hayranlığından memnundu. Hatta bu hayranlığı kaybetmemek için bazan dolgun göğüslerini omuzlarına değdiriyor, biçimli bacaklarını alabildiğine açıyordu.

Jo neredeyse kuduracaktı! Ne yap, saydı acaba? Ne yapsaydı da, bir kerecik olsun onunla yalnız kalabilseydi!

Kurnazca bir oyun düzenledi sonunda. Barbara'nın bindiği arabayı

Yazısız

CAFER ZORLU

kullanan şoför arkadaşına bir aylık kazancını vererek, arabanın bozulmasını sağladı. Araba bozulunca, mankenlerin her biri, bir köşeye dağıldı. İşte o zaman yapayalnız bozuk arabada kalan Barbara'nın imdadına Jo yetişiverdi:

— Ne oldu, dedi. Arabanız mı bozuldu? Şoförünüz nerede?

— Bozuldu, dedi Barbara. Şoför de birden bire ortadan kayboldu. Arkadaşlarım da gitti... Siz de meşgulsünüz her halde.

— İşim olsa bile ne önemi var, diye sokuldu Jo. Sizin için bütün işlerimi bırakabilirim. İsterseniz evinize götürüyüm.

Vakit geç, bütün gün ayakta durmaktan tursuya döndüğü için bu teklifi Barbara sevinçle kabul etti.

Mutluluktan yedi kat göklere uçan Jo'ya, karanlık sokaklarda aldıkları yol pek kısa gelmişti. Daha şimdiden kendini Barbara'nın küçük apartmanında görür gibi oluyordu. Genç kız elbet bu fedakâr şoförü evine davet edecekti. Rengârenk yastıklarla süslü divana oturacak, kendisi de transparan bir gecelik giyerek, karşısına geçecekti. Sonra?...

Sonra birer bardak viski içeceklerdi belki. Ardından şampanya... Daha sonra sırtından incecek gece ligini çıkarıverecekti Barbara. Ve bir Havva kılığında kendini genç adama ikram edecekti!

— Geldik Jo. Evim burası.

Barbara'nın boğuk sesi, Jo'yu daldığı hayâlden kurtardı. Frene basıp

aceleyle yerinden fırladı, arabanın kapısını açtı ve riizalarının prenesinin arabadan çıkmasına yardım etti. Sonra da genç kızın makyaj çantasını kavrayarak:

— Katınıza kadar çıkartayım, dedi.

Sevimli bir tebessümle:

— Çok nazıksınız, diye cevap verdi Barbara.

Güzel mankenin dairesi korkunç bir dağınıklık içindeydi. Burası hiç de Jo'nun hayâl ettiği şirin bir aşk yuvası değildi. Yerler toz içinde, masanın üstünde sabah kahvaltısının yılanmamış bulaşıkları, koltuklara rastgele atılmış elbiseler, sandalyelerde sallanan çorap tekleri...

— Uff! diye içini çekti Barbara. Benimki de hayat mı! Sabahtan akşama kadar elbise giy, elbise çıkart! Ötüm geliyor eve!

Yorgun bir el atışla başındaki sarı dalgalı peruğunu çekti çıkardı, dikkatle sürahinin üstüne geçirdi. Gerçek saçları siyah ve bir erkek çocuğunki gibi kısacıktı: Hayretler içinde kalmıştı Jo!

Konsolun gözünden bir aspirin çıkaran manken, kırıl bardaklardan birini şöyle bir çalkadıktan sonra yuttu aspirini:

— Başım da öyle ağrıyor ki!...

Sırtındaki şık mantoyu çıkarıp, soluk bir sabahlık giydi. Buzdolabını açtı:

— Siz de susamış olmalısınız her halde, diyerek elini attı. Portakal suyu mu istersiniz, Coca-cola mı? Dişlerini sıktı Jo:

— Başka şey istiyorum ben! Şoförün sert sesi, Barbara'nın aklını başına getirmişti. Öyle ya, adam onu hem evine kadar getirmiş, hem makyaj çantasını ta yukarıya kadar çıkartmıştı. Elbette bir soğuk suyla dönmezdi evine.

— Haa, diye mırıldanarak divana oturdu, çantasını açtı, içinden buruşmuş bir beş franklık çıkartarak Jo'nun avucuna tutuşturdu:

— Kusura bakma, unutmuştum. İşte ücretiniz!

Bir fırsatı daha değerlendirememenin üzüntüsü içinde ıslık çalarak ıssız sokaklarda dolaşan Jo:

— Tüh be! diyordu kendi kendine. Biz ne istedik, o ne verdi!

Ve bir aylık kazancını gözden çıkararak bir beş frankığa sahip olmanın kızgınlığı ile yine ıslık çalmaya devam ediyordu.

Leopold Massiera'dan çeviren:

Süheylâ AYKUT

★

Kaç gitmiş?

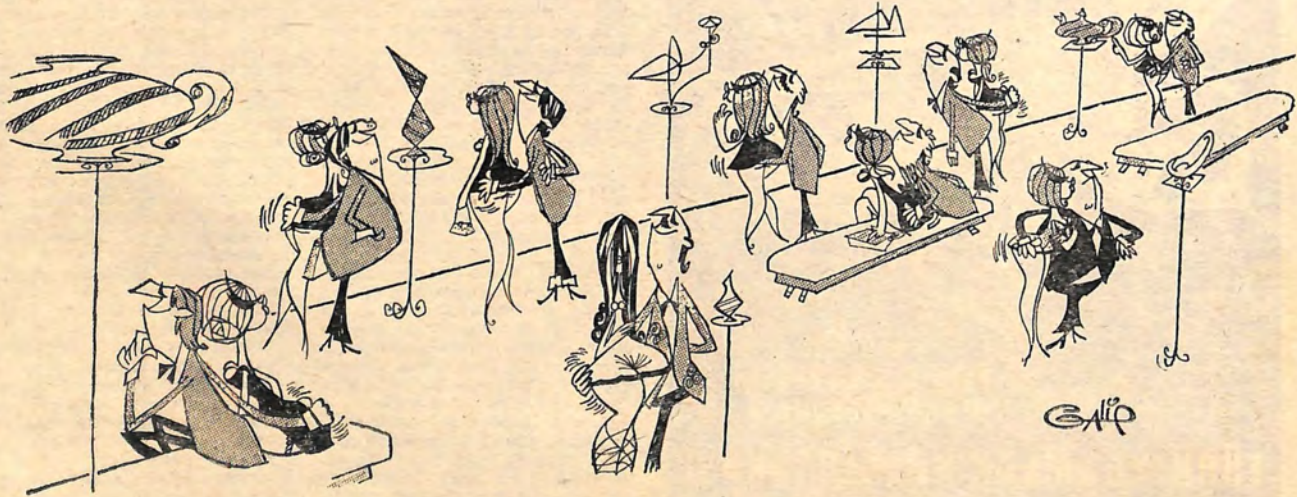
Eserlerini sergileyen ressama, arkadaşları sordu:

— Satış oldu mu?

— Hem de nasıl! Elçmek sat-
tar gibi sattım hepsini!

— Yaa!... Kaçtan verdin?

— Elçmek fiyatına!...

«El sanatları sergisi»

Ziya:
"Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
ekibi
bana sıhhi ve kolay
bir traş sağlıyor,,
diyor...

Gibbs traş kremi ve
Gibbs traş bıçağı
 zevkli bir traş sağlar

GRAFİKA Gİ 719

(Grafika : 892 — 80)

EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI
TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 79)

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— 23 —

Merdivenlerin yanına vardığında kalbi küt küt atıyordu. Yâni merdiven sahanlığında birisi durup da kendisine peh deseydi, mutlaka kalbi yerinden çıkar, oracığa yıkılırdı. Başını geriye attı, saçlarının arkasını düzeltti. İlk sahanlığı geçti, ikinci sahanlığa vardı...

İşte, kapının kolu oradaydı... Şimdi o kolu çevirecek:

«Şevket âbi» diyecekti...
 — Allahtan içerde müşteri faian olmasa, dedi...

Eteğini düzeltti, kapının koluna elini uzattı... Kıvrıldı. Bir daha kıvrıldı. Kilitliydi... Kilitliydi kapı... Yoktu içerde patronu... Evet yoktu... Bilinçsiz olarak kızdı. Ama kime kızdığını bilemedi. Sağ eli, kapının kolunda kalmıştı, çekemiyordu oradan.

Akhına ögle paydosu geldi...

«At suratının yanında şimdi, dedi. At suratının yanında. Ona hesap veriyor...»

Merdivenleri tekrar indirdi... Birinci sahanlıkta, acele, mendiliyle rujunu silmeye çalıştı. Sahanlığın yanındaki tuvalete girdi. Karanlıkta burası. İşe başladığından beri bir kez girmişti, bu ikincisiydi. Sırı dökmüş aynaya baktı, rujun bir kısmı yayılmıştı yüzüne. Mendilini isladı, yüzüne sürdü... Acele çıktı c-radan...

Bir daha kimbilir böyle ne zaman görünebilirdi patronuna... Belki bir ay sonra...

«Niye yok, niye yok» dedi köşeyi dönerken... Şimdi şu anda, yolda karşılaşırsa bile önemi yoktu. Silmişti yüzünü... Ama, niye almıştı onca tuvalet malzemesini? Ayda bir kez sürmek için mi almıştı? Nahide nasıl süslenip geliyordu? Hele o çarpık bacaklı Sevinç, nerdeyse badana tenekesinin içine girip gelecekti... Hakkı değil miydi kendinin?

Yarın kremi de, rujunu da, kalemini de yanına götürcekti. Birinci kattaki tuvalete hemen şöyle bir dalıverecek, beş dakikanın içinde tuvaletini yapacak, ondan sonra çıkacaktı atelyeye. Hem bundan sonra, her gün öyle yapacaktı. Eve giderken de, silerdi... Belki ilerde silmesine bile gerek kalmaz, yavaş yavaş ninesini de, kardeşini de alıştırırdı. Gerçi ninesinin hiç önemi yoktu, söylenir söylenir köşesine otururdu ama, kardeşi Rifat, alır tuvalet malzemelerini ya ayağının altında çiğner, ya da helâye atardı... Hem, başına bir de kurdele takacaktı Nahide'nin taktığından. Şöyle saçlarının arkasından geçirecek, başının üzerinde fiyonk yapacaktı...

Arif onbaşı, bacaklarını sürüye sürüye gitti Kel Hayri'nin dükkânına. Kahveden ayrılırken, ocakçı çok kavgâ etmek istedi ama, uymadı ona.

— Garson olan bir garson, kahvenin camlarından sorumluymuş. Cam dediğin de, öyle olmalıymış ki, ha varlığı, ha yokluğu. Şöyle içerden dışarıya bakan, dışardan içeriye bakan, cam var mı, yok mu anlamamışymış. Onun için Arif onbaşı gece onbirde işi bittikten sonra, eline bir kova almalıymış, doldurmalıymış içine sabunu suyu, silmeliymiş ha silmeliymiş, silmeliymiş ha silmeliymiş. Hem bu iş, haftada bir tekrarlanmalıymış. Oysa ki, kahvenin camları silinmeyeli aylar oluyormuş, bu ne biçim garsonluk, bu ne biçim ayaklılıkmış. Dahası da

var, insan ekmek yediği yer pırıl pırıl tutarmış. Zaten böyle şeyler insanın içinden geldiği için Allah vergisiymiş. Arif onbaşı denen adama, temizliğin te'si yokmuş, dünyanın en pis adamıymış, elinden kabuklu ceviz venmezmiş.

Ocağının bu söylediklerini kış kış dinlemişti Arif onbaşı paraları sayarken.

Ocakçı, bir patron olsaymış, bilirmiş ona yapacağını ama, ne yap-sın ki, o da kendisi gibi işçiymiş. Patronun ekmegini yediklerine göre, patronu adam etmek onlara düşermiş. Olsaymış kendi gibi bir ayakçı, patronu iki sene apartman dikermiş. Velhasıl Arif onbaşı, bir ru-maralı hain olduğundan, ne patronunu düşünürmüş, ne de iş yerini. Oysa ki, insanın maddi değeri yaptığı işle ölçülürmüş. Yevmiyesini on beşten yirmiye yükseltmek kendi elindeymiş. Sabah, şöyle patron geldiğinde, camları:

«Bak patronum» diye gösterseymiş, patronu da eşek değil:

«Yevmiyene beş lira zam yaptım» deyiverirmiş.

Arif onbaşı:

«Ulan, demişti içinden, patronla-rın eline kalsa, yevmiyemizi yarıya düşürmek isterler ama, gel gör ki, memlekette böyle sabahın alacasından, gecenin yarısına dek it ayağı yemiş gibi onbeş kâğıda doluşan adam zor bulursunuz. Çünkü insanların tümü enayi değildir, içlerinde akıllıları çoktur.»

Arif onbaşı, kahvenin kapısından çıkarken, arkasından bağırırmış:

— Lan, demişti, bari sabah erken gel de sil!

«Ah define ah, bir çıkacan ki orta yere, o zaman alacam şu ocakçıyı, eh işte, ben bilirim ben... Ama o günler uzak değil, yakın... Şurda kaldı üç dene yıldız, bir de gonaş-durdu mu Hayri ağam o üç yıldız, tamam belle, o zaman benim emrimdesin ulan it ocakçı.»

Kel Hayri'nin dükkânına geldiğinde, Hayri eski bir yakayı onarmakta uğraşıyordu. Artık yaşlandığı, gözleri iyi görmediği için, üzeri bir yığın eski püskülerle dolu masanın üzerine çıkmıştı. Böylece, hem ampule daha yakın olmuştı, hem de eski püskülerini minder olarak kullanmıştı. Tüm esnafın dükkânlarını kapadığı için, o da korkusuz, is-pirto tasını yanına koymuş, her zaman olduğu gibi, küçüçük bir portakal da dilimlerine ayırmıştı. Şimdi o dilimlenmiş portakaldan sadece bir dilim kalmıştı. Demek ki Kel Hayri, iyice yitkin olmuştu. İspirto ve üzücü iş, onu istim tutmuş bir lokomotif gibi fıslıdatıyordu. Gerçi Hayri iğneyi gelişi güzel batırıyordu ama, yılların verdiği alışkanlık, iğneyle kumaş arasında bir dostluk yaratarak, yakaya bir biçim ver-meye çalışıyordu.

İçeriye Arif onbaşının girdiğini görünce:

— Hoşgeldin, dedi.

— Hoşbulduk...

— Biliyor, bitiyor... Şu kulağı içi-ne büktdük mü tamam...

Arif onbaşı, eskilerin bulunduğu bir eski sandalyeye ilişti. Zaten dükkânın içinde ondan başka da sandalye yoktu.

Söylendi Kel Hayri:

— Adam et işin yoksa... Adamın böbreği sakat, adamın midesi sakat, adamın galbi sakat, gel adam et sen onu... Bir doktora geden, böbre eyi edecem derken, bakmışsin bir

de lisdeye dalak ekler. Ötekine ge-
den, galbi eyl edecem derken, bir
de lisdeye garacıgeri ekler... Yâni
annıyacağın, o adamın işi tamam,
birinden birinin elinde galır. Amma
bizimkisi öyle deel. Cebi mi, yaap,
yakası mı, yaap, dirseği mi, yaap...
Öldürmek yok. Zaten öldürdün mi,
gendin de öldün, nerden yen beş gu-
ruş. Annıyacağın, bizimkisi dokdor-
luktan da zor amma, kimde annada-
can. Bak şuraya —Askıdaki ütülen-
miş iki elbiseyi gösteriyordu— bel-
ki onbeş gündür ordalar. Ulan bız
bunları gış günü satmayıp, yazın
gayar güneşinde mi satıycık? Yok
ki alan. Gelmiş biri, ceketini alırım
amma, pantolonunu almam diyor.
Ulan ne yapak bız pantolonu. Bız
takım satıyoruz. Burası terzi dükk-
kanı deel ki. Ne diyecen işde, mil-
let deel, illet bu.

Kel Hayri, Ârif onbaşının önüne
yanındaki sigara paketini attı:

— Yak, dedi.

Ârif onbaşı, paketin içinden bir
sigara çıkardı ve yaktı.

— O gün sen getdin ya, dedi Kel
Hayri, ondan sona gene bi gavga.

— Gece gelmedin diye mi?

— Yoo... Heç getmezsem daha çok
memnun olur. Çocuk gavgası. Lan
bu desdi deel ki çamurdan yapasın,
al ulan sana diyesin. Sona, seni an-
nattı bana, onun aslan gibi çocuk-
ları var, zaten gendi de aslan gibi,
dedi. Senin için geçmiş dedi bana...
Benim içim geçmiş... He geçmiş,
n'apak yâni şimdi. Gızmıyorum ha
Mübecce'e. Doğru diyor, bizim içi-
miz geçmiş... Bı çocuğu olsa, ne gü-
zel oynardı. Haklı... Oynar tabii.
Amma yok ki...

Tası tekrar dikti başına. Son ka-
lan portakal dilimini attı ağzına:

— Vallaha, dedi bilseydim bu du-
rumlara düşeceğimi, bi keresinde ö-
lüm tam gapuma gelmişdi, ha get-
dim, ha gedecem... Ulan senin neyi-
ne gerek Ezrail'nen cenge girişin,
bazarlığa girişin, bırak isdediği gi-
bi alsın canını. Düşünemedik ki ge-
risini. Demek o zaman Ezrail bana
eyilik etmek için gelmiş, bizim ha-
berimiz yok. Talih guşuymuş, talih
guşu. Hasdane hasdane gezip, Ez-
rail'i de peşimiz sıra sürükledikten
sona, memleket hastanesinde ondan
ayrıldık. Gerçi bana söz vermişti,
beni yakın zamanda bi daha arıya-
caktı amma sözünde durmadı ne-
dense, baksana ne geldiği var, ne
de geldiği. Ulan insan bi kere gelir,
biz de Allahın gultuyuk be, halimizi
hatırımızı sorar, ne diyon gurtarım
mi seni bu dünyadan der.

Elindeki işi bir kenara bıraktı:

— Amma biliyon mu Ârif, dedi,
bu sefer tamam. Bizim define ta-
mam. Üç yıldızı bir daha keşfedip
şöyle bu gece senle aradık mı, ta-
mam vallaha... O zaman top yık-
maz Hayri ağanı...

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmua:

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası

Şekreter: Selâmî M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 32 15 11

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

İkincisi

Bakkala giden İskoçyalı ev hanımı:

— Bir paket toz sabun istiyorum, dedi.

— Hay hay, diyen satıcı sordu: Neden iki paket alıp tenzilât-
tan yararlanmıyorsunuz? Zira bir paketine iki frank verdiğiniz
tozdan iki paket birden alırsanız, üçbuçuk frank ödemiş olacağ-
sınız.

— Peki, öyle olsun, dedi İskoçyalı ev hanımı. Fiyatı iki frank
olan birinci paket kalsın, birbuçuk franklık ikinci paketi veriniz!

İrkdaşlar

İskoçyalı Mac İntosh, kendi gibi saf kan bir İskoçyalı olan
müdürünün karşısına çıkarak:

— Evliliğimin altın yulını kutlamak için bir günlük izin ver-
menizi rica ediyorum, dedi.

— Kuzum, siz şirketin iflâs mı ettirmek istiyorsunuz! diye ha-
ğırarak fırladı yerinden müdür. Evliliğinizin gümüş yulını kutla-
mak için, daha yirmi yıl önce bir gün izin verdiğimi ne çabuk
unuttunuz?

Bozukluk

Genel sağlık kontrolundan geçen genç adama, başhekim:

— Vücut yapınızda bozukluk var, dedi.

Delikanlı için çekerek:

— Yazık, diye mırıldandı, oysa öyle büyük bir hevesle askere
gitmeyi istiyordum ki!...

Duyduklarına inanamayan doktor:

— Siz bir de ruh hastalıkları servisine görününüz, dedi. Akli
dengenizin de pek yerinde olmadığını sanıyorum!

Hazırlık

— Alo doktor, diye söze başladı telefondaki kadın sesi. Bir
saat sonra bizim eve uğrar mısınız?

— Elbette madam, dedi doktor. Ama neden bir saat sonra?

— Kocam evdeki ufak tefek tamir işleri için çekici eline al-
dı da!...

Vasiyet

Antoin ölmek üzereydi. Başucunda ağlayan karısına:

— Benim ölümünden sonra Feliks ile evlenmeni istiyorum,
dedi.

— Fakat sen onu hiç sevmezdin, dedi kadın. Yaptığı kötülük-
lerin cezasını er geç görecektir derdin.

— Seninle evlenmesini bu yüzden istiyorum ya!

Sebeup

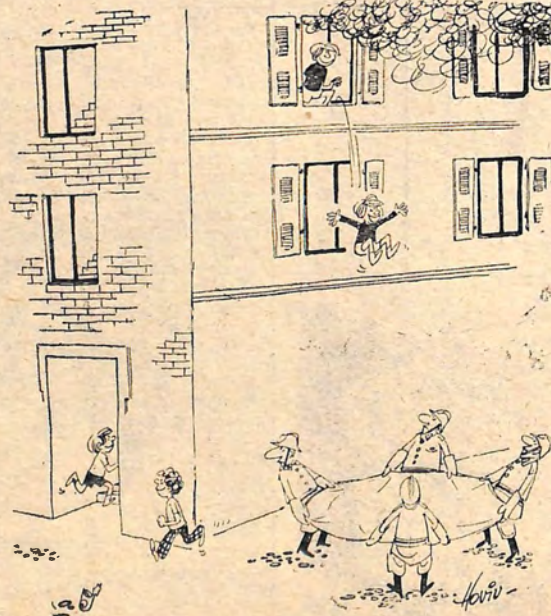
Öğrenci, ödevlerini yanlış yapıyor, kötü numara alıyordu. Fa-
kat çok geçmeden birdenbire durumu değişti. Hocalarını tak-
dirlerini kazanmaya başladı.

Buna hayret eden başöğretmen sordu:

— Bu son haftalarda bakiyorum, derslerine iyi çalışıyor, ödev-
lerini çok güzel yapıyorsun, bu ani değişikliğin sebebi nedir?

Öğrenci safiyetle cevap verdi:

— Gayet basit, baham bir aydır seyahatte de ondan!...

Yazısız

— Isık çalmalıydınız doktor-
cuğum... Müzikle soyunmaya al-
şığım!...

Genç şantöz

Bir inızalı yazarı, genç bir şar-
kıcı kadının yüzüne dikkatli
dikkatli bakarak sorar:

— Dün gece nerede konser ver-
diniz?

— Dün gece çalışmadım ki...

— Tuhaf şey... O halde yüzü-
nüzdaki yara işleri nereden gel-
di?...

— Geceleri onu, evde tutmanın
tek çaresi bu!...

Kurnaz boksör

Mesleğinin bütün numaralarını
bilen tecrübeli bir boksördü. Son
yaptığı maçta, ondan kuvvetli o-
lan hasmı onu yere yıktı. Hakem
saymaya başladı:

— Bir... iki... üç... dört... beş...

altı...

Verdeki boksör, hakemin kolu-
nu tutarak:

— Affedersiniz, dedi, ben bi-
raz ağır işitirim, bir daha sayar
mısınız?...

Yemek

Bir kadın, arkadaşına:

— Kocam seyahate çıktıktan
sonra yemek pişirmesini öğren-
dim.

— Peki, döndüğü zaman ne de-
di?

— Bir şey demedi, çıkıp gitti,
gidiş o gidiş!...

Tercih sebebi!

Müzik meraklısı bir kadın ka-
casına:

— Yeni aldığınız piyanonun ü-
zerine konmak için, tanınmış
bir müzisyenin küçük bir heyke-
lini satın alacağım. Fakat şimdi-
ye kadar bir türlü karar vere-
medim; Wagner mi alayım, yok-
sa Mozart mı?

Kocası cevap verdi:

— Bence Bethoven'in heykelini
tercih etmelisin!

Kadın itiraz etti:

— Neden onu tercih edeyim?

— Sağır da ondan!...

— DEĞİŞİKLİK OLSUN DİYE GÜVEÇTE
VAPIYORUM !..

Dünya Karikatürleri

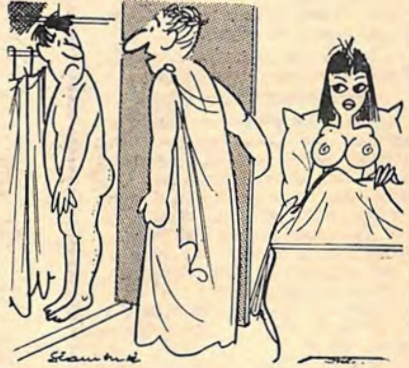
YAZISIZ

— KEŞKE BİZ DE TELEFONLA YER AYIRT-
SAYDIK !

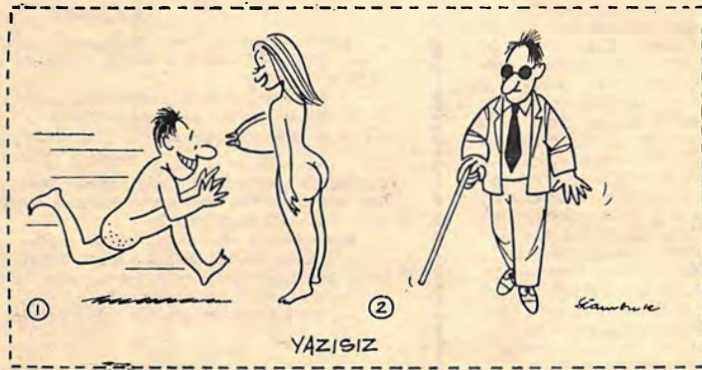
— ALO, ANNECİĞİM ... BU GECE BENİM
BİR ROLLS-ROYCE ARABA İLE DÖN-
DÜĞÜMÜ GÖRÜNCE SAKIN ŞAŞIRMA !..

— SEN DE Mİ BRÜTÜS ?

— Yooo, SİZE BAKAMAM UTANIRIM !..

YAZISIZ

— NE ZAMAN TATİLE ÇIKSAK, MUTLAKA BİR ŞEYİNİ UNUTUR ...
BU SEFER DE MAYOSUNU UNUTMUŞ .

— NASIL, MİNİ MİNİ ŞÖRTÜMÜ BEĞENDİN Mİ ?..

Yazın biriktir...

"Karıncı ile Ağustos Böceği" ni
hatırlarsınız. Karınca yaz boyunca
topladı ve kışı huzur içinde
geçirdi. Ağustos böceği ise...

Bu yaz biriktireceğiniz
paraları 8 Temmuz'a ka-
dar İş Bankasında top-
layarak değerlendiriniz.
"Sürpriz Çekilişte" çeşit-
li ve zengin para ikrami-
yeleri sizleri bekliyor.

kısa güvenle gir!

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

